தமிழ் வாழ்க

துணர் ௫௨ மலர் ௯-௭

தமிழ்ப்பொழில்

திருவள்ளுவர் யாண்டு ௨௦௦௯

காளயுக்தி — புரட்டாசி, ஐப்பசி,

(1978- அக்டோபர், நவம்பர், டிசம்பர்.)

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்,

தஞ்சை

தமிழ்ப் பொழில்

துணர் ௫௨ | உள்ளுறை | மலர் ௯ ௭

பக்கம்

கபிலர் 133

தமிழ்ப் பொழில்

தஞ்சைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் திங்கள் வெளியீடு

துணர்	திருவள்ளுவர் யாண்டு உ௰௯	மலர்
	காளயுக்தி. புரட்டாசி, ஐப்பசி	
ருஉ	1978-79 அக்டோபர். நவம்பர், டிசம்பர்,	சூ எ

கபிலர் நான்காம் அதிகாரம்

குறிஞ்சிப் பாட்டு ஆராய்ச்சி

(முற்றொடர்ச்சி)

யெழுப்பி, இன்பஞ் செய்வ தாகாது. ஓர் வரையறை யின்மையின், சிதை வின்றி நிலைபெறுவது மாகாது. எனினும் எளிதிற் பொருள் விளங்குவதாய்ச் சுருங்கிய அறிவினர்க்குப் பயன் தருவது உரை நடையே ஆகலின், ஒவ்வொரு மொழிக்கும் உரை நூல்கள் இன்றியமையாதன என்பதிற் றடையில்லை. அவ்வகையில் தமிழ் மொழி வளர்ச்சியுரு திருந்தது இரங்கத் தக்க தொன்றே,

தமிழ் மொழியிலுள்ள பாட்டுக்களின் மாட்சி அளவிடற் பாலன வல்ல. பிற மொழிச் செய்யுளை யெல்லாம் தமிழ்ச் செய்யுட்கள் வென்று விட்டன என்னலாம். நமது முன்னையோர் தம் நுண்ணறிவானும், உழப்பானும் கண்டறிந்த அரும் பொருண் மணிகளை யெல்லாம் நமக்கு உதவுமாறு தொகுத்து வைத்த களஞ்சியங்கள் பாட்டுக்களே யாகும். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளின் முற்பட்ட நம் பெரியோர், என்பு, தோல், நரம்புகளால் யாக்கப்பட்ட உடம்பினை விடுத்து, எழுத்து, அசை, சீர்களால் யாக்கப்பட்ட உடம்பினை யெடுத்து, நமக் கெதிரில் வீற்றிருக்க, நாம் அவர்களோடு அளவளாவியும், அவர்கள் கூறும் உறுதி மொழிகளைக் கேட்டும், அறிவும் ஆண்மையும் உடையராய் இன்புற்றிருத்தலினும் பெறுதற் கரிய பேறு யாதுளது? எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்டுகளின் முன்பு விளங்கியிருந்து, பின் மாறுதலுற்று மறைந்து போன மலை, நிலன் கடல், யாறு முதலாயின வெல்லாம், புலவருடைய பாட்டுக்களில் தம் பண்டைய வுருவுடன் விளங்குதலைக் காணுமிடத்து, நமக்குண் டாகும் உணர்ச்சியை யாதென்று கூறலாகும்? உலக மென்னும் ஓாட்சி மன்றத்தில், உயர்வற வுயர்ந்த ஒருவனல் காலந்தோறும்

அமைத்து வைக்கப்படும் எண்ணில் பேதமான பொருள்களையும், அவற்றின் பண்புகளையும், பொறிகளென்னும் வரைவு கோல் கொண்டு, உள்ள மென்னும் கிழியில் ஒழுங்குறத் தீட்டி வைத்த ஓவியராகும் நல்லிசைப் புலவர்கள், அவ்வோவியக் காட்சியில் உறைத்து நிற்குங்கால் உண்டாய வுணர்ச்சியே வடிவாக, அன்னவர்தம் செந்நாவினின் றெழுந்த பாட்டுக்களினும் நமக்கின்பம் விளைப்பன யாவை யுள? 'உருகிப் பெருகியுளங்குளிர முகந்து கொண்டு, பருகற் கினிய பரங்கருணைத் தடங் கடல்' போன்று, பருகுந்தொறும் பருகுந்தோறும் வற்றாத பேருற்றாய், கழி பேரினிமை சுரந்தூட்டுவன பாட்டுக்களேயா மென்க,

இக்காலத்தே பொருட் பொலிவு சிறிது மின்றி, எதுகை, மோனை யமையச் சொற்களைத் தெற்றிவைப்பதே பாட்டென்று கருதிக் கொண்டிருப்பாரும் உளர். மடக்கும் திரிபுமாகச் சொற்களை அடுக்கி வைத்து, இரண்டொரு போலிப் பாட்டியற்றினாரைப் புலவர் வரிசையிற் சேர்த் தெண்ணுவாரும் உளர். அந்தோ! இவற்றுக் கெல்லாம் காரணம், பாட்டின் றன்மை இன்னதென்று அறியாமையே யாகும். தொல்காப்பியனார் கூறிய 'நோக்கு' முதலிய இன்றியமையாச் செய்யு ளுறுப்புக்களை யொழித்து விட்டுப், பிற் காலத்தார் யாப்பிலக்கணம் வகுத்ததும், பாட்டின்றன்மை யறியாது, பிழை நெறியிற் பிறர் செல்லுதற்கு ஏது வாயிற் றென்க. இவற்றையெல்லாம் ஒதுக்கிச், சுருங்கிய சொற்களில் ஆழ்ந்து அகன்ற பொருள்களை யுடையனவாய், இயற்கைநெறி வழாதனவாய், உணர்வினை யெழுப்பி, மெய்ப்பாடு தோற்றுவிக்கும் சான்றோர் செய்யுட்களையே அறிவுடையோர் 'பாட்டு' என்று கொள்வாராவர். அத்தகைய பாட்டுக்கள் தாம் எண்ணிறந்தனவுள, அவற்றுள், 'கபிலரது பாட்டு' என ஆன்றோரால் எடுத்துக் காட்டும் பெருமை வாய்ந்த செய்யுட்டுறைகளில் அப்புலவர் பெருமானது அடித்துணையே புணையாகச் சென்று, கிடைக்கும் பொருள்களை வெளிப்படுத்தல் கருதி, முதற்கண் குறிஞ்சிப்பாட்டு என்னும் துறையிற் செல்லுகின்றாம்.

குறிஞ்சிப்பாட்டு என்பது, சங்கத்துச் சான்றோரால் செய்யப் பட்டு அக்காலத்தே தொகுக்கப் பட்டனவாகிய † பத்துப்பாட்டுள்

---

† பத்துப்பாட்டுக்கள்:- திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப் படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம், என்பன, இதனை,

'முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி—மருவினிய
கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்

எட்டாவதாகவுள்ளது. இஃது ஆரியவரசன்‡ பிரகத்தனை தமிழறிவித்தற்குக் கபிலர் பாடியது என்று இப்பாட்டினது உரை யிறுதியில் எழுதப்பட்டுள்ள தொடரால் தெரிகின்றது. எனவே, ஆரியவரசனுகிய பிரகத்தனென்பான் ஒருவன் தமிழ் நாட்டிற் போந்து, சிறிது தமிழ் பயின்ற துணையானே, தமிழின் பெருமையில் ஐயுறவு கொண்டிருந்தான் எனவும், அதனை யறிந்த நல்லிசைப் புலவரும் புலனழுக்கற்ற அந்தணாளரும் ஆகிய கபிலர் அவனுக்குத் தமிழின் ஒப்புயர் வில்லா மாட்சியைத் தெரிவிக்க எண்ணி. இப்பாட்டினை யியற்றிக் கற்பித்தாரெனவும், இதனைக்கேட்ட ஆரிய வரசன் தமிழ்ச் சுவையில் ஈடுபட்டுத் தமிழினை மேன்மேலுங் கற்றுச் செய்யுளியற்ற வல்ல புலவனுயினன் எனவும் ஓர்ந்து கொள்ளல் சாலும். இவன் பாடிய பாட்டு ஒன்று குறுந்தொகையிற் காணப்படுவது இவன் கற்று வல்லனுயினன் என்பதனை வலியுறுத்துவ தாகும்.

இப்பாட்டு, 261-அடிகளையுடைய அகவற்பா ஆகும். தமிழ்ச் செய்யுளின் ஓசை யமைதிக்குப் பா என்று பெயர். பாவையுடைய செய்யுளும் ஆகு பெயரால் 'பா' என வழங்கப்படுகிறது. செப்பல், அகவல் துள்ளல் தூங்கல் எனச் செய்யு ளோசை நான்கு வகைப்படும். செப்பலாவது ஒருவன் கேட்ப மற்றொருவன் மாறு கூறுவதுபோல் இடை யிடை நின்றுசெல்லும் இயற்கை யோசையாம். அகவலாவது ஒருவன் தான் கருதிய வாறெல்லாம் வரையாது கூற, இடையிடை நிற்றலின்றித் தொடர்பு பட்டுச் செல்லும் இயற்கை யோசையாம். துள்ளலாவது இசை வேறுபாடு தோன்றத் துள்ளிச் செல்லும் செயற்கை யோசையாம். தூங்கலாவது, சீர் தொறும் நிறைந்து நின்று செல்லும் செயற்கை யோசையாம். செப்பலோசை யுடையது வெண்பா எனவும் அகவலோசை யுடையது அகவற்பா எனவும் துள்ளலோசை யுடையது கலிப்பா எனவும் தூங்க லோசை யுடையது வஞ்சிப்பா எனவு கூறப்படும். இவை யன்றிச்செப்பலும். அகவலும் விரவி வருவது மருட்பா எனவும், செப்ப லோசையேனும், எல்லா வோசையுமேனும் பெற்றுக் கலிக்குரிய வுறுப்புக்களுடையதாய் வருவது பரிபாட்டு எனவும் கூறப்படும். இப்பாட்டு முழுதும் ஒரே தொடர்ச்சியாய்ச் செல்லும் அகவலோசை உடைத்தா யிருத்தலின் இஃது அகவற் பாவா மென்பது அறிக.

குறிஞ்சித் திணைக்குரிய பொருள் கூறுதலின் இதற்குக் குறிஞ்சிப் பாட்டு என்று பெயர் கூறினர். உலகத்துப்பொரு ளெல்லா வற்றை

பாலை கடாத்தொடும் பத்து
என்னும் வெண்பாவான் உளங்கொள்க. இப்பாட்டுக்கள் பத்திற்கும் நச்சினர்க்கினியர் உரை உளது

‡ யாழ்ப்பிரமதத்தன் என்றும் பிரதி வேற்றுமையுண்டு.

யும் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள், என வகைப் படுத்துக் கூறுவது தமிழ்நூல் வழக்கு. நிலனும், காலமும் முதற் பொருள் எனப்படும். நீர், தீ முதலிய மற்றைப் பூதங்களும் நில னென அடங்கும். பிற பொருளெல்லாம் இவற்றைச் சார்ந்து தோன்றுதலின், இவை முதற்பொருள் எனப்பட்டன. தேவர், மக்கள் விலங்கு, புள், மரம் முதலாயினவும், உணவு, செயல், பறை, யாழ் முதலாயினவும் கருப்பொருள் எனப்படும். நிலத்தினும் காலத்தினும் தோற்றுதலின், இவைகருப்பொருள் எனப்பட்டன (கரு = தோற்றம்) அவ்வந்நிலத்து மக்கட்குவேறு வேருய்த் தோன்றி நிற்றலின் தெய் வமும் கருப் பொருளாயிற்று. மக்கள் எய்தற் பாலனவாகிய அறம் பொருள், இன்பம், வீடு என்பன உரிப்பொருள் எனப்படும். உரிய பொருளாகலின் உரிப் பொருள் எனப்பட்டன. இவற்றை, அகப் பொருள், புறப்பொருள் என இரண்டாக அடக்கிக் கூறுவது தமிழ் நூன்முறை. இன்பம் அகப்பொருள். அறனும், பொருளும் புறப் பொருள். வீடு, அகம் புறம் இரண்டினும் அடங்கும். இன்பம் தானே யுணர்தலன்றிப் பிறர்க்கு இன்ன தன்மைத்தெனக் கூறலாகாமை யின், அகம் என்றும், அறனும், பொருளும் பிறர்க்குக் கூறப் படுத லின், புறம் என்றும் பெயர் பெறுவவாயின. இன்பமும் பலவாயினும் ஒரு காலத்து ஒரு பொருளால் ஐம்புலனும் நுகரும் சிறப்புடைய காம வின்பமே இங்குகொள்ளப்பட்டது. அவ்வின்பந்தானும், சுவைமிகுதி தோன்ற உலக நடையோடு ஒத்தலும், ஒவ்வாமையும் உடையதாக் கிக் கூறப்படுகின்றது. உருவும், திருவும், பருவமும், குடியும், குண னும், அன்பும் முதலியவைகளால் தம்முள் ஒப்புமை யுடையராய தலைவனும், தலைவியும், பிணி, மூப்பாதிய வின்றி நுகரும் இன்பமே அகம் எனக் கூறப்படும் இன்ப மென்க:

அவ்வின்பத்திற்குக் காரணமாய ஒழுக்கம் அகத்திணை யெனப் படும். அது, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, பெருந் திணை கைக்கிளை என எழுவகைப்படும், அறம், பொருளுக்குக் காரண மாய ஒழுக்கம் புறத்திணை யெனப்படும். அதுவும், வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டினை என எழுவகைப் படும். சிற்சில ஒப்புமை பற்றிக், குறிஞ்சி முதலிய அகத்திணை யேழுக் கும், வெட்சி முதலிய புறத்திணையேழும் முறையே இனமாக ஆசிரி யர் தொல்காப்பியனுர் கூறியுள்ளார். அகத்திணையுள்' பெருந்திணை யும் கைக்கிளையும் அல்லாத ஐந்துமே சிறப்புடையன. குறிஞ்சி யென்பது கூடலும், கூடல் நிமித்தமும் ஆம். முல்லை யென்பது, பிரி வின் கண் ஆற்றியிருத்தலும், இருத்தல் நிமித்தமும் ஆம். மருத மென்பது, ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் ஆம். நெய்தலென்பது, இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும் ஆம். பாலை யென்பது, பிரிதலும், பிரிதல்நிமித்தமும் ஆம். குறிஞ்சி முதலிய திணைகளுக்கு முதற் பொரு

ளாகிய நிலம் பொழுதுகளும், கருப் பொருளாகிய தெய்வம் முதலியவும் வேறுவேறு வகுக்கப் பட்டுள்ளன. குறிஞ்சிக்கு நிலன் மலையும், மலைசார்ந்த இடமும் ஆம், பெரும் பொழுது ஐப்பசியும் கார்த்திகையும் ஆகிய கூதிர்ப்பருவமும், மார்கழியும் தையும் ஆகிய முன்பனிப் பருவமும் ஆம். சிறு பொழுது, அப்பருவங்களது இரவின் நடுக் கூருகிய யாமம் ஆம். கருப்பொருள், முருகவேள் ஆகிய தெய்வமும், குறவர் முதலிய மக்களும், புலி முதலிய விலங்குகளும், மயில் முதலிய புட்களும், வேங்கை முதலிய மரங்களும், மற்றும் இந்நிலத்தினும் காலத்தினும் தோன்றும் பொருள்களும், பிறவும் ஆம். இவ்வாற்ருல், இப்பாட்டின் கட் கூறப்படும் பொருள் இவை யாதல் வேண்டும் என்றறிக. இவற்றுள் உரிப்பொருள் இன்றேல் பொருட் பேறு இன்ரும் ஆகலின், அஃது ஏருதலையாகக் கூறப்படுவதாம். அதனைச் சிறப்பிக்கவே முதற் பொருள், கருப் பொருள்களும் கூறப் படும்.

இனி, இப் பாட்டில் உரிப் பொருளின் எப்பகுதி கூறப்படுவது எனவும், இது யார், யாருக்கு, எப்பொழுது, எவ்வாறு, கூறுவதாக இயற்றப்பட்டுளது எனவும் முதற் கண் அறிந்து கோடல் வேண்டும். குறஞ்சி முதலிய அக வொழுக்கமெல்லாம், களவு, கற்பு என இருவகைப் படுத்துக் கூறப்படும். இவற்றில் களவின்றிக் கற்பு நிகழுமா றில்லை யெனவும், களவே சிறப்புடைத் தெனவும் கூறுப. களவாவது முற்கூறிய உருவும், திருவும் முதலியவற்ருல் தம்முள் ஒப்புமையுடையராய தலைவனும் தலைவியும், கொடுப்பாரும், அடுப்பாருமின்றி ஊழ் வகையால் தாமே யெதிர்ப்பட்டு இன்பம் துய்த்து வருவது. முதலில் இவ்வாறு ஒரு பொழிலில் எதிர்ப்பட்டுச் சேர்வது இயற்கை எனவும், அதன் பின் அவர்கள் பிரிந்து சென்று, முன் போன்று மீட்டும் அவ்விடத்தே கூடப்பெறின், அஃது இடந்தலைப்பாடு எனவும், பாங்கனுற் கூடப் பெறின், அது பாங்கற் கூட்டம் எனவும், தோழியாற் கூடப் பெறின், அது தோழியிற் கூட்டம் எனவும் கூறப் பட்டுக் களவு நால் வகைப்படும். பாங்கனும், தோழியும் தலைமக்கட்கு உயிர்போற் சிறந்தாராகலின், அவர்களறிவது பிற ரறிவதாகாது. தலைமக்க ளறிவதே போலும் என்க. இப்பாட்டு, இயற்கையும், பின்னிகழும் கூட்டங்களுக்கு நிமித்தமும் கூறுவது என்பர் நச்சினர்க்கினியர். இயற்கையின் பின்பு, தோழியிற் கூட்டம் நிகழ்ந்து வருங்கால், இரவுக்குறி யிடையீடு பட்டுத், தலைமகன் பன்முறை வறிதே மீளா நிற்பத், தலைவி ஆற்ருமை பெரிதுடையளாய், உடல்மெழிவுற லாளுள் தலைவியின் மேனி இளைத்து வேறு பட்டிருத்தலைக் கண்ட செவிலியானவள் இவ் விளைப்புக்குக் காரணமான நோய் இன்னதென அறியும் பொருட்டுக், குறி சொல்லுவாரை வினவி, அவர்கள் தெய்வத்தா ளுயிற்று எனக் கூறலின், தெய்வங்கட்குச் சிறப்புச்

செய்து, பின்னும் நோய் நீங்காமை கண்டு வருந்துகின்ருள். அந் நிலையில், தலைவி, மேலும் ஆற்ருமை யுடையளாய், எமக்குள் நிகழ்ந்த இம்மன்றலை நாம் தாய்க்கு அறிவுறுத்தலால் பழியும் வருவதுண் டோ?' என்று தோழிக்கு உணர்த்த, அவள் செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்பதாக, இயற்றப்பட்டுளது இப்பாட்டு. அறத்தொடு நிற்றல் என்பது, தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் நிகழ்ந்த கூட்டத்தை வெளிப் படுத்தல். இந்த நிலைமையில் இதனை வெளிப்படுத்தலே அறத்தொடு பொருந்திய செயலாகலின், இஃது அறத்தொடு நிற்றல் எனப்பட் டது. எனவே, இப்பாட்டிற்குத் திணை, குறஞ்சி எனவும், துறை, தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்றல் எனவும் கொள்க. தோழியானவள் உயர் குடிப்பிறந்த தலைவியது களவொழுக்கத்தை வெளிப்படுத்தும் பொழுது, செவிலிக்குச் சின முண்டாகாவாறும், தலைவியிடத்தாதல் தன்னிடத்தாதல் தலைவனிடத்தாதல், அவளிடத்தாதல் சிறிதும் குற்றமின்றென அவளுணருமாறும், இங்ஙனம் நிகழ்ந்தது நல்வினைப் பயனே யெனத் தோற்றுமாறும், படைத்து மொழியும் திறப்பாடு பெரிதும் வியக்கத் தக்கதாகும். இப்பாட்டின் பொருளுணரவே, அது நன்கு விளங்கு மாகலின், ஈண்டு அதனைச் சுருக்கிக் கூறுகின்ருேம்.

'' தாயே! யான் கூறுவதனை விரும்பிக் கேட்பாயாக! நீ தான், ஒள்ளிய நெற்றியை யுடைய என் தோழியது இழையினை நெகிழச் செய்த, பொறுத்தற்கரிய, நோயைக் கண்டு, அலமந்து, கட்டினும் கழங்கினும் அறிந்து குறிசொல்லுவாரை வினவி, அவர் தெய்வத் தான் வந்த வருத்தம் என்றலின், பல்வேறு தெய்வங்களை வழிபட்டும், அதனுற் றீராமையின், இந் நோயை அறியாத மயக்கத்தை உடை யையாய், வருந்தா நின்ருய் இவளோ, தனது நல்ல வனப்புக் குன்ற வும், தோள் மெலியவும் கூறுதற்கு அருமையாலே தன் மனத்துள்ளே மறைத்திருக்கும், ஆற்றுதற்கரிய, நோயினைக் குறித்து யான் நெருங்கிக்கேட்கலுற்ற பொழுது, என்னை நோக்கி, 'முத்தானும், மணியானும், பொன்னானு மியன்ற அருங்கலன் கெட்டதாயினும், பின்னும் வந்து பொருந்தும். அஃதன்றிக், குணங்களின் அமைதியும், மேம்பாடும், ஒழுக்கமும் கெட்டால் உண்டாய மாசுபோம்படி கழுவி முன்போலப் புகழை நிறுத்தல் குற்றமற்ற அறிவினையுடைய முனி வர்க்கும் எளியதன் றென்று தொன்னூலறிஞர் கூறுவர். யாங்கள் இருவேமும் ஆய்ந்த மன்றல் இதுவென, நாம் தாய்க்கு அறிவுறுத் தின், நமக்குப் புகழன்றிப், பழி வருவது முண்டோ? அஃதில்லையே. இங்ஙனம் வெளிப்படுத்த பின்பு, தலைவர்க்கே நம்மைக் கொடுக்க நேர்ந்திலராயினும் நாம் உயிர் போந்துணையும் இவ்வருத்தத்தைப் பொறுத்திருப்பின், நமக்கு மறுமையினும் இக்கூட்டம் கூடுவதொன் ருகுமே.' எனக்கூறி, ஆற்றரு நோயினையுடையளாய், மையல் நோக் கங்கொண்டு, செய லொழிந்து, அயர்ந்து மெலியா நின்ருள். யானுந்

தான், மாறுபட்டு அமரிலே மிக்குச் செல்லும் இரண்டு பெரிய அரசரைச் சந்து செய்விக்குந்தொழிலில் நின்ற சான்றோர் போல, நினக்கும் இவளது வருத்தத்திற்கும் அஞ்சும் இரண்டு பெரிய அச்சத்தாலே வருந்தா நின்றேன். கொடுப்பின் எல்லாவற்றானும் நன்றாகி முடிதலும், குடியும், குணமும், சுற்றத் துதவியும் எனு மிவற்றை ஒப்பித்துப் பார்த்துப் பலருடனும் எண்ணுமலும், நும்மை யின்றியும், யாங்களே துணிந்த, உயிர்க்குப் பாது காவலான, இவ்வரிய மணம் முன்பு நிகழ்ந்த வாற்றை நீ நன்றாக வுணரும்படி கூறுதற் கமைந்தேன். அது கேட்டுச் சினவாதிருப்பாயாக தாயே! நீ தான், 'விளைந்த தினையின் கண் வீழும் கிளிகளை யோட்டி, மாலைப் பொழுதில் வருவீராக, எனச்சொல்லி, எம்மை அனுப்புகையாலே, யாங்களுஞ்சென்று மரத்தினுச்சியில், இரவு காத்திருப்போன் பண்ணின, புலியஞ்சும் பரணிலே யேறிக், கவணும், தட்டையும் முதலியவற்றை முறை முறை கைக் கொண்டு, கிளிகளை யோட்டினேம். பின்பு, ஞாயிற்றின் வெம்மை மிகுகின்ற பகற்பொழுதிலே, வானிற்பறக்கும் பறவைகளெல்லாம் தாம் விரும்பும் சேக்கையிற் செல்லாநிற்க, யாங்கள், நெடிய மலையுச்சியி னின்றும் குதிக்கும் தெளிந்த நீரையுடைய, வெளிய துகில் போலும், அழகிய அருவியிலே, தவிராதவிருப்புடன், மேலும் மேலும் விளையாடி, அதன் பின்பு, பளிங்கினைக் கரைத்துச் சொரிந்து வைத்தாற் போலும் சுனையிற் குடைந்து விளையாடுங்கால், எங்கள் மனத்திற்கு விருப்பமான பல பாடல்களைப் பாடினேம். ஆன பின், எமது பின்னிய கூந்தலின் நீரைப் பிழிந்து, ஈரம் புலர்த்தி, உள்ளிடம் சிவந்த கண்ணினேமாய், ஆம்பல், அனிச்சம், செங்கழுநீர், குறிஞ்சி, வெட்சி முதலிய பல்வகைப் பூக்களையும், மிக்க வேட்கையுடன் பலகாலும் திரிந்து பறித்துவந்து, தூய்தான அகன்றபாறையிலே குவித்துப், பறவைகளின் ஓசையாகிய பல்லியங்களை யுடைய மலைப்பக்கத்திற் புனத்தே, தெளிந்த இசையுடன் கூடிய சொற்களால் இடையிடை கிளிகளை யோப்பியும், புறவிதழ்களைக் களைந்தெரிந்து ஒழுங்குபெறக் கொய்து இயற்றிய 'தழை' யென்னும் உடையினை இடையிலே உடுத்தியும், பல்வேறுருவின் அழகமைந்த மாலைகளை எம்முடைய மெல்லிருங் கூந்தலில் அழகுபெறச் சுற்றியும், நெருப்புப் போலும் நிறத்துடன் விளங்கும் அழகிய தளிரையுடைய அசோகினது தாது உதிர்கின்ற தண்ணிய நிலையிலே மேவியிருந்தேம். அங்ஙனம் இருக்கையில், ஆண்டு, ஓர் தோன்றல், பன்னிறமுள்ள பல்வகைப் பூக்களாலும் தொடுக்கப் பெற்ற தொடையலையும், வெளிய தாழை மடலிற் பொருந்தச் செய்த கண்ணியையும் சென்னியில் அழகுறச் சூடியும், பிச்சி மலராற் றொடுத்த ஒரு சரமாகிய மாலையைச் சுற்றியும், அசோகினது தளிரைத் தோளில் வீழ்ந் தசையும்படி ஒரு காதிலே செருகியும், சந்தனம் பூசப்பெற்று, அகன்று, உயர்ந்து விளங்குகின்ற

செம்பொறியை யுடைய மார்பில், தொன்றுபட்டு வரும் சிறந்த அணிகலங்களோடே, நறியமாலைகளைப் பொலிவுற அணிந்தும், நுண்டொழிலமைந்த கச்சினை உடையின் மேல் இறுகக் கட்டியும், கையிலே வில்லை யெடுத்து, அம்புகளைத் தெரிந்து பிடித்தும், பொன்னாற்செய்த வீரக்கழல், பெயரும் பொழுதெல்லாம், திருந்திய அடியிலே ஏற்றிழிவு செய்து விளங்கும் படியாகப் போந்தனன். போந்தவன், அணுகுதற்கரிய, வலியமைந்த பகைவரைப் புறங்கண்ட வீரர் போலே செருக்கும், சினமு முடைய நாய்கள், இமையாத கண்ணினவாய், எம்மை வளைத்துக்கொண்டு, மேன்மேல் நெருங்கி வருதற்கு யாங்கள் அஞ்சி, அடி தளர்ந்து, வருத்தம் மிக்க மனத்துடன், வேறு புலத்தேறச் செல்லா நிற்பதனைக் கண்ணுற்ருனாய், மாருய விடைகளையெல்லாம் பொரு தோட்டியதும், வேறு புலத்திருக்கும் புதிய ஆவினைக் காணலுற்றது மாகிய ஏறு போலே, அழகுபெறத் தோன்றி யாங்கள் அஞ்சுவதற்குத் தான் அஞ்சி மென்மையும், இனிமையு முடைய சொற்களை எமக்குப் பொருந்துமாறு சொல்லி, எம் கூந்தலையும், அழகையும் புகழ்ந்து, 'ஒள்ளிய தொடியும், மெல்லிய சாயலும் அழகிய உந்தியும், மதரிய கண்ணும் உடைய இளையீரே! என்னைத் தப்பி, இவ்விடத்துப் போந்த யானை முதலியவற்றைக் கண்டீரோ?' என வினவினன். அதற்கு யாங்கள் மறுமொழி தந்திலேமாகையால், அவ் வாண்டகை, நெஞ்சழிந்து, 'நீவிர் அவற்றைக் காட்டித் தாரீ ராயினும், எம்முடன் ஒரு வார்த்தை சொல்லுதலும் நுமக்குப் பழியாமோ?' எனச்சொல்லி, வண்டு மூசும் பூக்களையுடைய, தழை பரந்த கொம்பை முறித்துப், பரிக்கோலைக் கைகடந்த மதயானை போல ஒச்சிக், கல்லென்னும் ஓசைபடக்கத்தும் வேட்டை நாய்களின் கடுங்குரலை மாற்றி, யாங்கள் வார்த்தை சொல்லுவதோர் காலத்தைப் பார்த்து நின்றனன். அப்பொழுது, வேறு புனத்திலே, காவலாளர்கள் கள்ளுண்டு, காவன் மடிந்திருந்த வளவில், ஓர் வேழமானது புனத்தினைத் தின்று நொக்கி விடுகையினாலே, அவர்கள், வருத்தம் மிக்குத், தமது பாம்புபோலும் வில்லை நாணேற்றி, அம்பினை யெய்து, காடெல்லாம் கல்லென்னும் ஓசை பிறக்க, வாயை மடித்து வீளை யோசை யெழுப்பி, அதனைப் புனத்தினின்றும் ஓட்ட, அக்களிறு, மதச்செருக்கினை யுடைத்தாகி, உருமேறு போல முழங்கி மரங்களை முறித்துக், கையைச் சுருட்டி நிலத்தே யெறிந்து கூற்றுவனைப்போல எங்கள்மீது கடுக வந்தது, யாங்கள், உயிர்கொண்டு பிழைப்ப தோரிடம் அங்கு வேறுணரேமாகி, உலைவுற்ற மனத்துடன் உயிரினுஞ் சிறந்த நாணினைப் பாதுகாத்தலை மறந்து, வளைகளொலிக்குப்படி விரைந்து சென்று, அவனைச் சேர்ந்து, தெய்வமேறின மயில்போல நடுங்கா நிற்க, அவன் கடுவிசைப் பகழியை நிரப்ப வலித்து, அவ்வியானையின் முகத்தே யெய்தமையால், அம்பு பட்டுருவின புண்ணி னின்றும் குருதி யொழுகா நிற்க, அது, தன்னை

மறந்து, ஆண்டு நிற்க லாற்றாது, புறங்கொடுத் தோடிற்று. அதன் பின், யாங்கள், முருகவேளுக்கு வரை மகளிர் கைகோத் தாடுவது போன்று, கடப்பின் அரையினை நெருங்கச் சூழ்ந்த மாலைபோல், கைகோத்துக் கொண்டு, யாற்றின் பெருக்கிலே குதித்து விளையாட லுற்று இடிகரையினின்ற வாழைபோலே, கால்தளர்ந்து, நீரிற் செல்ல லுற்றேமாக, அது கண்டு, விரைந்து வந்தெடுத்து, அழகிய மலை பொருந்தின நாட்டை யுடையோனுனை அவ் வாண்டகை, 'யான் நினது அழகிய நலத்தை நுகர்வேன் நின்னை நீங்குவேனெனச் சிறிதும் அஞ்சாதே, என்று சொல்லி, ஒளி பொருந்திய நுதலினைத் துடைத்து, நெடுநாள் இக்கள வொழுக்கம் நிகழ வேண்டுமென் நினைத்து, என் முகத்தை நோக்கிச் சிரித்தான். அப்பொழுது, தனக்கு இயல்பாகிய நாணமும், அச்சமும் வந்து தோன்றுகையால், இவள் தன்னிடத்து நின்று விரைந்து நீங்கவும் விடானுய், அங்ஙனம் நின்ற நிலையிலே கையா லணைத்து, இவள் மார்பு தன் மார்பிலே யொடுங்கும்படி தழுவா நின்று, பின், இவளுள்ளக் கருத்து மேல் வரைந்து கொண்டு இல்லறம் நிகழ்த்துதலா யிருக்குமென உட் கொண்டு, இவளை நோக்கி, ' ஆருயிர்ப்பாவாய்,பலரும் வந்துண்ணு மாறு கதவு அகலத் திறந்து கிடக்கும் வாயிலை யுடையதாய், மிடாச் சோற்றை வருவார்க் கெல்லாம் வரையாம விடுகின்ற, விழாக் கொண்டாடினுற் போலும் செல்வத்தை யுடைய மனையகம் பொலிவு பெறும்படி, பைந்நிண மொழுகிய நெய்ம்மிக்க அடிசிலை நீ இடா நிற்கக், குற்றமில்லாத உயர்குடிப் பிறந்தோர் தமது சுற்றத்தோடே விருந்துண்டு, எஞ்சியுள்ள மிச்சிலை நீயும் யானும் உண்ணுதல் மேன்மையுடைத்து,' என்று சொல்லி, இல்லறம் தங்களைக் கரை யேற்றுவதாகத் தெளிவித்து, மலை யுச்சியிலுறையும் முருகவேளை வாழ்த்தி, வணங்கி, அவன் முன்பு வஞ்சினங் கூறி, அழகிய இனிய அருவி நீரைக் குடித்தனன். அதனுல் இவள் நெஞ்சு பொருந்தி யிருக்கக், களிற்றினுல் தரப்பட்ட கூட்டத்தைத் தேவர்களும் விரும்பும் பூக்கள் நிறைந்த சோலையில், அன்றைப் பகற் பொழுதெல்லாம் போக்கி, ஞாயிறு மலையின்கண் மறைய, மாலைப்பொழுது வருதல் கண்டு, ' இலங்கிழையீர் ! நும்முடைய சுற்றத்தார் நுமது நேரிழை முன்கை பற்றி எமக்குத் தா, நாடறியும் நன் மணத்தினைப் பின்பு நிகழ்த்துவேம். யாம் இக்கள வொழுக்கத்தாற் பெறும் பேரின்பம் நுகர்தற்குச் சிறிது நாள் இங்ஙனம் ஒழுகுவது பற்றி நெஞ்சு கலங்கா திருப்பீராக, என்று அருளுடைத் தாகிய நன் மொழியை இவள் வருத்தந் தீரும்படி சொல்லி, ஆவைப் புணர்ந்த ஏறு போலே விடா மல் எம்முடன் கூடவந்து, முழவோசை யருத நம் ஊர் வாசலில், பலரும் நீருண்ணுந் துறையில், எம்மை நிறுத்தி மீண்டு போனுன், அது முதலாக, அன்றுபோலும் விருப்பத்தோடே, எந்நாளும் இரவுக் குறியில் வருதலைத் தனக் கியல்பாக வுடையன். அங்ஙனம் வரும்

போதெல்லாம், ஊர் காவலர் கடுகிக் காத்தாராயினும், சினத்தினை யுடைய நாய் குறைத்த தாயினும், நீ துயிலுணர்ந்தாயாயினும், நிலவு வெளியாக எறித்த தாயினும், மூங்கிலை யொத்த மென்றோளிற் பெறும் இன்றுயில் பெறுது போவான். அங்ஙனம் வாளா பெயரினும் அதற்கு வெறுத்தலைச் செய்யான். அவன்றான் இளமைப் பருவத்தைக் கடந்தது மிலன். செல்வச் செருக்கால் எந்நாளும் தன் குலத்திற் குரிய நற்குணங்களின் நீங்கியது மிலன். அலர் முதலிய வற்றால் அச்சத்தை யுடைய இவ்வூரின் கண், தனக்குப் பொய்யா யிருக்கின்ற இரவுக் குறியில் வருந்தன்மையை. இஃதொழுக்க மன்றென்று நினைத்து, அவன் வரைந்து கொள்ள இல்லறம் நிகழ்த்து தலை நல்லொழுக்க மென்று துணிகையினாலே, இவளுடைய பெரிய, மதர்த்த, குளிர்ந்த கண்கள், பெருந்துளி யெறிந்து மழை பெய்யப் பட்ட மலர் போல் அழகு கெட்டு, இமை சோர்ந்து, ஈத்தினை யுடைய வாய்க் கலங்கா நிற்கும். அதற்குமேலே இவள், அவர் வருகின்ற மலையிடம், புலியும், யாளியும் முதலிய இடும்பை செய்வன வுடைய வாயிருக்கு மென்று நினைக்குந் தோறும், வலையி லகப்பட்ட மயில் போலே தனது நலம் போம்படி மெலிந்து, கண்ணில் அரித்து வீழ் கின்ற நீர் நாள் தோறும் மார்பிலே துளிப்பக் கலங்கா நிற்கும். இது காண் நல்வினை நிகழ்ந்த வண்ணம், என்றாள்.''

தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்குங் காலத்துத் தலைவனை எளியனாகக் கூறுதலும், உயர்த்துக் கூறுதலும், அவனது வேட்கை மிகுத்துரைத்தலும், அவன் தம்மைக் கைப்பற்றினமைக்குக் காரண மிட்டுரைத்தலும், தலைப்பட்டமை கூறுதலும், படைத்து மொழியாது உண்மை கூறுதலும் என்று இவ்வாற்றால் உணர்த்துதற் குரியள், என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய இலக்கணம் இப்பாட்டில் இடையிடை அமைந்திருத்தல் காண்க.

இவ்வாறு கூறக்கேட்ட செவிலியானவள், பின்பு நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும், நற்றாயும் தந்தைக்கும், தன்னையர்க்கும் அறத் தொடு நிற்கும். பின் தலைமகன் தமரொடும் போந்து தலைமகளை வரைந்து கொண்டு, இல்லறம் நிகழ்த்தா நிற்பன் என்க.

இனிக், களவொழுக்கம் குற்றமுடைய தன்றோ எனின், இது தான், எவ்வாற்றானும் ஒப்புமை யுடையா ரிருவர் மாட்டுத் தெய்வத் தான் நிகழ்ந்த தாகலானும், கந்தருவர் வழக்கத்தோடு ஒத்த தாக லானும், பின்பு இவ்விருவருமே நாடிய நன் மணஞ் செய்து கோட லானும், குற்றமுடைத்தாகாது. தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள தலையன்பு இவ் வொழுக்கத்தில் சிறந்து காணப்படுதலின், இது குண முடையது மாகின்றது. இன்பத்திற்கு காரணம் அன்பே யாகலின்,

மக்களுள் தலைவராயினரிடத்து நிகழும் அன்பினை விளக்கி, அதன் காரியமாகிய இன்பத்தைக் காட்டுவது அன்னோர் கருத்தாம். இறையனாரும் முதற் சூத்திரத்து, 'அன்பினைந்திணைக் களவெனப் படுவது' என்றும், இறுதிச் சூத்திரத்து, 'களவு கற்பெனக் கண்ணிய வீண்டையோ-ருளநிகழன்பி னுயர்ச்சிமேன' என்றும் கூறிவைத்துத், தலைமக்களொழுக்கம் அன்பினைச் சார்ந்து நிகழ்வதென்று காட்டியருளினர். தலைவற்கும் தலைவிக்கும் இடையே தோன்றும் இவ்வன்பே, பின் எல்லா வுயிர்களிடத்தும் அன்பு செய்தற்கும், உலகெலாமாகி, வேறாய், உடனுமா யிருக்கும் முழுமுதற் கடவுளிடத்து அன்பு செய்தற்கும், வித்துப் போன்றுள்ள தென்பது உய்த்துணர்வார்க்கு விளங்கும்,

இனிப், 'பொய்யும் வழுவும்' மிக்குள்ள இக்காலத்திற்கு இவ்வொழுக்கம் பொருந்திய தன்றாமெனினும், மக்கள் அறிவு வரப்பெற்று ஒருவரை யொருவர் அறிந்து, மனம் பற்றிய பின்னரே மணஞ் செய்தல் தக்க தெனவும், சிறுமியர் மரப்பாவைக்கு வதுவையாற்றுதல் போல், இளங் குழவிகட்கு மணம் முடித்தல் சிறிதும் தகாதெனவும் அறிக.

பெண்டிர்க் குரிய கடமை பல வற்றுள்ளும் முதலாக நிற்பது, அவர்கள் கற்பினின்றும் வழுவாது தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுதலே. 'தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற-சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்.' என்று வள்ளுவனாரும் அதனையே முதலாக வைத்துக் கூறி யுள்ளார். கற்பென்னும் ஒழுக்கமே அவர்கட்குச் சிறந்த அணிகலனாவது. உயர்குடிப்பிறந்த பெண்டிர் தம் கற்பினை நிலைநாட்டுதற்கு உயிரினை யிழக்க வேண்டு மெனின், அவ்வுயிரினையும் ஓர் துரும்பெனக் கருதி விடுவர்.

† 'உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணே நாணினுஞ்-செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச்சிறந் தன்றெனத்-தொல்லோர் கிளவி 'புல்லிய நெஞ்சமொடு' எனத் தொன்று தொட்டு வரும் தமிழ் நாட்டுப் பெண்டிரது கற்பின் திறத்தை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் சிறந்தெடுத்துக் கூறுதலுங் காண்க. இப்பாட்டின் கண், தலைவியானவள், இரு முது குரவர் கொடுப்ப மணம் நிகழாவிடினும், ஊழால் தன்னை யுற்றானுக்கே தான் உரிய ளென்னும் உறுதிப் பாடுடையளாய், இதனை வெளிப் படுத்தா தொழியின், தாய் தந்தையரால் தன் கற்பிற்கு ஏலாதன கருதப் பட்டுத், தனக்கும், குடிக்கும் வடுவுண்டா

---

† தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம்-113.

மென்று அஞ்சித், தோழியை நோக்கி, 'விலையுயர்ந்த அணிகலன் கெடினும் மீண்டும் வந்து கூடும்; சால்பு முதலிய குன்றின் உண்டாய பழியைப் போக்கிப், பழைய புகழை நிறுத்தல் முனிவர்க்கும் அரிது என்பர் நூலோர். ' எனவும், 'எமக்குள் நிகழ்ந்த இம் மன்றலைச் செவிலிக்கு அறிவுறுத்தலே நன்றும்' எனவும், 'அதன்பின் தாய் தந்தையர் நம்மைத் தலைவர்க்கு அளிக்க நேர்ந்திலராயினும், இவ் வருத்தத்தைப் பொறுத்திருந்து உயிர் நீப்பின், மறுமையிலும் இக் கூட்டம் நமக்கு இயைவதாகும்.' எனவும் கூறினளாக,

'முத்தினு மணியினும் பொன்னினு மத்துணை
நேர்வருங் குரைய கலங்கெடிற் புணரும்;
சால்பும் வியப்பு மியல்புங் குன்றின்
மாசறக் கழீஇ வயங்கு புகழ் நிறுத்தல்
ஆசறு காட்சி யையர்க்கு மந்நிலை
யெளிய வென்னர் தொன்மருங் கறிஞர்;
இருவேம் ஆய்ந்த மன்ற லிதுவென
நாமறி வுருலிற் பழியு முண்டோ?
ஆற்றின் வாரா ராயினு மாற்ற
ஏனையுல கத்து மியைவதால் நமக்கென.'

என்று கூறப்பட்டுள்ள தொடர்கள், எத்துணை உயரிய கருத்தைத் திட்பமுற விளக்கி மகிழ்வுறுத்து கின்றன பார்மின்! 'கலங்கெடிற் புணரும்' என்ற எடுத்துக் காட்டால், மக்கட்கு அஃது ஒழுக்கம் போல் அரியதன்று என்பதும், உடம்பிற்கு அணியாய அஃது இல்லா தொழியினும், உயிர்க்கு அணியாய ஒழுக்க முடையாரே யாவராலும் புகழப்படும் மேன்மையுடைய ரென்பதும், அஃதுடைத்தாயிருப் பினும் ஒழுக்க மிலாதவர் போக்குதற்கரிய பழியினையே எய்துவ ரென்பதும் பெறப்படுகின்றன. இத்துணை அறிவும் உறுதியும் வாய்ந்த பெண் மக்களைப் பெற்றிருத்தலினும் ஒரு நாடு பெறுதற் குரிய பேறு யாதுளது?

இனி இப்பாட்டின்கண்,

'குன்று கெழு நாடனெம் விழைதரு பெருவிறல்
உள்ளத் தன்மை யுள்ளினன் கொண்டு
சாரயர்ந் தன்ன மிடா அச் சொன்றி
வருநர்க்கு வரையா வளநகர் பொற்ப
மலரத் திறந்த வாயில் பலருணப்
பைந்நிண மொழுகிய நெய்ம்மலி யடிசில்
வசையில் வான்றிணைப் புரையோர் கடும்பொடு
விருந்துண் டெஞ்சிய மிச்சில் பெருந்தகை

நின்னோ டுண்டலும் புலரவ தென்றுங்கு
அறம் புணை யாகத் தேற்றி'

என இல்லற வியல்பு கூறப்பட்டுள்ளது. இது தலைவியின் கருத்து வரைந்து கொண்டு இல்லறம் நிகழ்த்துதலா யிருக்குமென உட்கொண்ட தலை மகன், அவளை நோக்கிக் கூறிற்றாகத் தோழி கூறியதாகும். இதில் தலைவன்றன் மனையகம், பலரும் வந்து உண்ணும்படி கதவு அகலத்திறந்தே கிடக்கும் வாயிலை யுடைய தென்றும், மிடாச்சோற்றை வருவார்க்கெல்லாம் வரையாமலிடுதலின், விழாக் கொண்டாடினாற் போலும் செல்வத்தை யுடையதென்றும் கூறியிருப்பது, தமிழ் மக்களது அறத்தின் மேம்பாட்டினை மலை விளக்காக்குகின்றது 'படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோடுண்ணும், உடைப் பெருஞ் செல்வர்' எனப் புறத்தினும், 'புகழ்நிலைஇய மொழி வளர, அறநிலைஇய அகனட்டிற், சோறுவாக்கிய கொழுங்கஞ்சி, யாறுபோலப் பரந்தொழுகி' எனப் பட்டினப் பாலையிலும், உணவளித்தலின் சிறப்புக் கூறியிருத்தலுங் காண்க. இவற்றால், பலருடனாக உண்ணுதலே செல்வத்துப் பயனா மென்பதும், இது பெற்றாரே செல்வராமென்பதும் பெறப்படுவ தாயிற்று 'மலரத் திறந்த வாயில்' என்னுங் கருத்தினைக் கம்பருங், 'அடையா நெடுங்கதவு' என்று கூறுவர். பிறரும் பிறவாறு கூறுவர். இத்தகைய மனையின்கண், பசிய நினமொழுகின நெய் மிக்க அடிசிலை நீ இடுகையினாலே, குற்றமில்லாத உயர்குடியிற் பிறந்த பெரியோர் தமது சுற்றத்தோடே விருந்துண்டு எஞ்சியுள்ள மிச்சிலை நின்னோடு உண்ணுதல் மேன்மை யுடைத்து.' என்றும், 'இவ் வில்லறமே நம்மைக் கரையேற்றுவ தாகும்.' என்றும் தலைவன் தலைவிக்குக் கூறினான் என்க. எனவே, வரைந்துகொண்டு இல்லறம் நிகழ்த்துவேம் என்றா னாயிற்று. இல்லிலிருந்து செய்யப்படும் அறம் பலவற்றுள்ளும் விருந்தோம்பல் சிறப்புடைத்து. வள்ளுவனாரும் விருந்தோம்பலையே சிறந்தெடுத்து முதற்கட் கூறுவாராயினர், பிறவறம் புரியினும், விருந்தோம்பல் இல்வழி, இல்லறம் இல்லை யாயிற்றென்பது தேற்றம். இவ்வறம் தான் ஒத்த அன்புடைய கணவனும் மனைவியும் கூடியிருந்தல்லது செய்யலாகாது. 'தொல்லோர் சிறப்பின் விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை' என்று கண்ணகி கூறுவதாக இளங்கோவடிகளும், 'விருந்து கண்டபோ தென்னுறுமோ வென வெதும்பும்' என்று சீதை அழுங்குவதாகக் கம்பரும் கூறியிருக்கும் நுட்பம் உளங்கொளற்பாலது. இப்பாட்டில், 'பைந்நிணமொழுகிய நெய்ம்மலியடிசில்' என்றமையால், விருந்தினர்க் களிப்பது சிறந்த வுணவாதல் வேண்டு மென்பதாயிற்று. 'வசையில் வான்றிணை புரையோர்' என்றமையால், விருந்தினர் தகுதி யளவே விருந்தோம்பலின் பயனளவா மென்பதாயிற்று. 'விருந்துண் டெஞ்சிய மிச்சில்' என்றமையால், விருந்

தினர்க்கு இடுதற் பொருட்டே உணவு அடுதல் வேண்டுமென்பதாயிற்று. 'பெருந்தகை' என்றமையால், அங்ஙனம் மிச்சி லுண்பானே பெரிய தகுதிப் பாடுடையன் என்பதாயிற்று. 'நின்னொடுண்ட லும்' என்றமையால், மனைவி முன்னிருந்து மன மகிழ்ந் தூட்ட உண்ண வேண்டு மென்பதாயிற்று.

'இனைத்துணைத் தென்பதொன் றில்லை விருந்தின்
றுணைத்துணை வேள்விப்பயன்.'
'வித்து மிடல்வேண்டும் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சில் மிசைவான் புலம்.'

என்னும் மறை மொழிகள் இங்கு நினைக்கற் பாலன. ஒருவனையும் ஒருத்தியையும் படைத்துக் கொண்டு அவர்கள் வாயிலாக உலகத்தார்க்கு இன்பத்தின் பெற்றியை அறிவிப்பான் புக்க ஆசிரியர், அவ் வின்பம் நிலைபெறுதற்கு அறம் பற்றுக்கோடாதலை யறிந்து, கற்பொழுக்கமும், விருந்தோம்பலும் முதலிய இல்லற முறைமைகளை இடனறிந்து கூறிவைத்தா ரென்க.

இனி, இப்பாட்டியற்றிய நல்லிசைப் புலவராய கபிலர், தாம் கூறும் இப்பொருளின் சுவையை மேம்படுத்துக் காட்டுதற்குப், பல திறப்பட்ட வளப்புடைய உலகியல் பொருட் காட்சியில் நம்மைக் கொண்டு செல்கின்றார். உலகத்தில் அழகு மிக்குடைய பொருள்களைக் காணுங்கால், மக்களது அறிவு, அவற்றில் அழுந்தி நின்று, இன்புறுதல் கண்கூடாம். அத்தகைய பொருள்களை வெவ்வேறிடத்துத் தனித் தனியாகக் காண்பதிலும், அவை பலவற்றையும் தொகுத்து வைத்துள்ள காட்சி மன்றத்தில் ஒருசேரக் காணுங்கால் அவற்றின் நிறங்களும், வடிவுகளும், குணங்களும், செயல்களும், ஒற்றுமை, வேற்றுமைகளும் எண்ணிறந்த வகையாய்த் தோன்ற, அவைகளை அங்ஙனம் படைத் தருளிய முழுமுதற் கடவுளின் வரம்பிலா ஆற்றலை நினைந்து வியந்து உருகுகின்றோம். அங்ஙனம் பல் பொருளும் தொகுத்து வைத்துள காட்சி மன்றம் தானும், எக்காலத்தும் எவ்விடத்து முள்ள யாவர்க்கும் ஒருசேரப் பயன்படுவதின்று. நல்லிசைப் புலவராயினரே அப்பொருள்களை தம் பாட்டுக்களில் தொகுத்து வைத்து, எக்காலத்தி யாவருள்ளத்தும் நிலவுமாறு செய்ய வல்லுநர். இயங்கியற் பொருளும், நிலையியற் பொருளும் ஆகிய உலகத்துப் பொருள்கள், செய்யுளிற் கூறப்படும் பொழுது, அவற்றினியற்கை பிறழாமல் உள்ளவாறு கூறப்படுதல் வேண்டும். அவ்வாறு கூறுமிடத்தும் ஒரோவழிப் பொருள் புலப்படாதொழியினும், சுவை தோன்றாவிடினும், அவற்றோடு ஒப்புமையுடைய வற்றைக் கண்டு சார்த்திக் கூறுதல் வேண்டும். ஒரு பொருளை அதன் தன்மை பிறழாமல் கூறக் கேட்கு

மிடத்தும், ஒத்த தன்மையுடைய வேறு பொருளோடு உவமித்துக் கூறக் கேட்குமிடத்தும் உண்டாகும் மகிழ்ச்சி பெரிது. இவற்றை முறையே தன்மை நவிற்சியெனவும், உவமை எனவும் கூறுவர் அணி நூலார். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் உவமமொன்றே கூறி, அதன்கட் பல அழகும் அடங்க வைத்த மாட்சி அளவிட்டுரைக்கற்பாலதன்று. பிற்காலத்தார் அலங்காரமெனப் பல நூல்கள் எழுதி வைத்தாரேனும், அவையெல்லாம் தமிழில் இல்லாத அழகினைக் கூறுவனவுமல்ல உள்ள அழகினை எஞ்சாது எடுத்துரைப்பனவு மல்ல. இயற்கையின் வழாமல் இயம்புவனவு மல்ல. இவ் வுண்மையினை, நிரனிறுத் தமைத்த' என்னும் உவமவியற் சூத்திர வுரையில், 'இனி இவ்வோத்தினிற் கூறுகின்ற உவமங்களுட் சிலவற்றையும் சொல்லதிகாரத்தினுள்ளும், செய்யு ளியலுள்ளும் சொல்லுகின்றன சில பொருள்களையும் வாங்கிக் கொண்டு மற்றவை செய்யுட் கண்ணே அணியாமென இக்காலத் தாசிரியர் நூல் செய்தாரு முளர். அவை ஒரு தலையாகச் செய்யுட்கு அணி யென்று இலக்கணங் கூறப்படா. என்னை? வல்லார் செய்யின் அணியாகியும், அல்லார் செய்யின் அணியன்றாகியும் வரும் தாங்காட்டிய இலக்கணத்திற் சிதையா வழியு மென்பது.' எனவும், 'அல்லதூஉம் பொருளதிகாரத்துட் பொருட் பகுதிக ளெல்லாம் செய்யுட்கு அணியாகலான் அவையெல்லாந் தொகுத்து அணியெனக் கூறாது வேறு சிலவற்றை வரைந்து அணி யெனக் கூறுதல் பயமில் கூற்றா மென்பது.' எனவும் பேராசிரியர் விளக்கிய வாற்றானறிக. பொருள்களைக் கிடந்தவாறு கூறியும், உவமித்துக் கூறியும், மெய்ப்பாடும், பயனு முண்டாகச் செய்யுளியற்ற வேண்டில், புலவராயினார் பல்வகைப் பொருள்களையும் கண்டு கண்டு அவற்றின் தன்மைகளை நுனித்தறிந்து உளத்திலமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பல்திணை மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும், உணர்ச்சி வேறுபாடுகளையும் நன்கறிந்தாராதல் வேண்டும். மனவியற்கைத் தன்மைகளை மிக அறிந்திருத்தல் வேண்டும். சுருங்க வுரைக்கின் உலகமே அவர்க்குக் கல்லூரி யாகவும், உலகிலுள்ள எப்பொருளும் அவர் கற்கும் பாடமாகவும் அமைந்திருத்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் உலகவியல்பை முற்ற வுணர்ந்த புலவர்களியற்றும் நூல்களே, எத்தேயத்தினும் எம்மொழியினும் யாவரானும் போற்றப் பட்டு வருகின்றன. நம் புலவர் பெருமானாகிய கபிலர் புல், மரம் முதலாக வுள்ள அனைத்துயிர்களின் பண்புகளையும், உலகத் தோற்றங்களையும் ஆராய்ந்தறிந்த அறிவு முதிர்ச்சி யுடையோராவர்

இப்பாட்டிலே செங்காந்தட்பூ முதல் மலையெருக்கம்பூ இறுதியாகத் தொண்ணூற் றென்பது வகைப் பூக்களை ஒருசேரக் கூறியிருப்பதும், அவற்றுள் பலவற்றை, 'வள்ளிதழொண் செங்காந்தள், எரி புரை யெறுழம், வான் பூங்குடசம், மணிப்பூங் கருவிளை, பல்லிணர்க்

குரவம், பல்லிணர்க்காயா, தேங்கமழ் பாதிரி, கொங்குமுதிர் நறு வழை, மணிக்குலைக் கட்கமழ் நெய்தல், தூங்கிணர்க் கொன்றை, சுடர்ப்பூந் தோன்றி' என அவ்வவற்றின் சிறப்பியல்பு தோன்று மாறு ஏற்ற அடைகளுடன் கூறியிருப்பதும், மரம், செடி, கொடி வகைகளில் இவ்வாசிரியர்க்குள்ள பரந்த ஆராய்ச்சியையும், இவரது நினைவின் மாட்சியையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

இன்னும் இப்பாட்டிலே உலகியற் பொருள்களைக் கூறுமிடத்து நெல்லினைக் கொண்ட நெடிய மூங்கிலைத் தின்னற்கு மேல் நோக்கி நின்று வருந்தின யானை, அவ்வருத்தந் தீரும்படி தனது கையைக் கொம்பின் மேலேற்றித் தொங்கவிட்டுக் கொண்டிருத்தலும்; ஞாயிற் றின் கதிர் காயும் வெம்மை மிக்க பொழுதில், வானிலே பறக்கும் பறவைகள், தாம் விரும்பும் சேக்கைகளிற் செல்லுதலும்; தினைத் தாளால் வேய்ந்த குறுங்காற் குடிசையில், மனைவி யெடுத்துக் கொடுப்ப, மதுவையுண்டு களித்துப், புனங் காப்போன் காவற் றொழிலை மறந் திருத்தலும்; யானை புனத்தைத் தின்று அழித்து விடுகையைக் கண்ட கானவர், சினம் மிக்கு, வில்லை நாணேற்றி அம்பெய்தும், தட்டையைப் புடைத்தும், காடெல்லாம் கல்லெனும் ஓசையுண்டாக, வாயை மடித்து வீளையெழுப்பி, அதனை யோட்டு தலும்; அங்ஙனம் ஓட்டப்பட்டு, மதச் செருக்குடன் புறப்பட்ட வேழம் மரங்களை முறித்து, இடிபேறு போல் முழங்கிக், கையைச் சுருட்டி நிலத்தே யெறிந்து கடிகி வருதலும்; தலைமகன் தலைவியது ஒளி பொருந்திய நுதலைத் துடைத்துத், தோழியின் முகம் நோக்கிச் சிரித் தலும்; அவன் தலைவியை வரைந்து கொண்டு, இல்லறம் நிகழ்த்து தல் மெய்யென்று தெரிவித்தற் பொருட்டு, மலையுச்சியில் உறைகின்ற முருகக் கடவுளை வாழ்த்தி வணங்கி, வஞ்சினங்கூறி, இனிமைமிக்க அருவி நீர் குடித்தலும்; பிறவும், இயற்கை வழாமல், ஓவியம் வரைந்து, காட்டினூர்போல அழகுபெறக் கூறியிருப்பதிலிருந்து, புள், விலங்குகளின் றன்மைகளையும், மக்களின் பழக்க வழக்கங்களை யும், மனவியற்கையையும் எவ்வளவு நன்குக இவர் அறிந்துள்ளா ரென்பது புலனாகின்றது.

மற்றும், இதில் தலைவன் றன்மை கூறுங்கால், 'நறிய மயிர்ச் சந்தனம் பூசி, அந்த ஈரம் புலரும்படி விரலா லலைத்துப் பிணிப்பு விடுத்து, அகிற் புகையூட்டுகையினாலே, வண்டுகள் மொய்க்கும்படி அகிலின் நெய் கலக்கப்பெற்று, நீலமணிபோலும் நிறத்தினை யுடைத் தாய்க், கடைகுழன்று வளர்ந்திருக்கும் எண்ணெய் பூசப்பெற்ற குடுமியிலே பல்வகை மலர்களாலும் தொடுக்கப்பெற்ற தொடை யலையும், தாழை மடலிற் கட்டிய கண்ணியையும், முருகனென்று அச்சமுறும்படி சூடி, அழகிய பிச்சி மலராற் றொடுத்த ஒரு காழாகிய

மாலையைச் சுற்றி, அசோகினது தளிரைத், திரண்ட தோளிலே வீழ்ந் தலைக்கும்படி, ஒரு காதிலே செருகி, வலியமைந்து, அகன்று, உயர்ந்து, சாந்து பூசப்பெற்று, உத்தம விலக்கண மாகிய மூன்று வரிகளையுடைத்தாய் விளங்கும் மார்பிலே, தொன்று பட்டு வரும் பேரணிகலங்களோடே, நறிய மாலைகளை யணிந்து, உடுத்தவுடை துளக்கமற நுண்ணிய தொழில்களை யுடைய கச்சினை இறுகக் கட்டித், தடக்கையில் வில்லை யெடுத்து, அம்புகளைத் தெரிந்து பிடித்துப், பொன்னாற் செய்யப்பட்ட நல்ல வீரக் கழல் பெயரும் பொழுதெல்லாம் திருந்திய அடியிலே ஏற்றிழிவு செய்யும்படியாகப், பகைப் புலத்தைப் பாழாக்கும் வலியமைந்த வேலினையுடைய வீரரைப்போலே, சினத் தாற் செருக்குற்றுத் தம்மேல் ஒன்று நெருங்குந் தோறும் வெகுளும், மூங்கில் முளைபோலும் பற்களையும், பெரிய உகிரையு முடைய நாய்கள் இமையாத கண்களை யுடையவாய் வளைத்துக் கொண்டு போதர, ஆனேறு போல் வந்தான்., என்றும்;

மாலைப் பொழுதின் றன்மை கூறுங்கால், ' ஞாயிறு மலையைச் சேர்ந்து மறைதலால், மான்கணம் மரத்தடிகளிலே திரள, ஆன் கூட்டம் கன்றுகளை யழைக்கும் குரலையுடையவாய் மன்றுகள் நிறையப் புகுதலைச் செய்ய, வளைந்த வாயையுடைய அன்றில் பனையின் உண் மடலிலே யிருந்து பேட்டை யழைக்க, அரவு தான் மேய்தல் காரணமாக மணியினை யுமிழ, ஆயர்கள் பலவிடங்களினும் நின்று ஆம்பலென்னும் பண்ணினையுடைய குழலிடத்து இனிய இசையை யெழுப்ப, ஆம்பலின் அழகிய இதழ்கள் தளையவிழ, அந்தணர் மாலைப் பொழுதிற் செய்யும் கடன்களை நிகழ்த்த, வளமிக்க மனைகளில் அழகிய தொடியினை யுடைய மகளிர், விளக்கினைக் கொளுத்தி வைத்துத் தாம் செய்யுங் கடன்களைச் செய்ய, வனத்தின் கண் வர்ழ்கின்றவர்கள், வானை யளாவிய பரணின்மேலே தீக்கடை கோலால் நெருப்பை யுண்டாக்கி யெரிப்ப, முகில் மலையிடத்தைச் சூழ்ந்து கறுப்பக் காட்டிலுள்ள விலங்குகளெல்லாம் கல்லென்னும் ஓசையுடையவாய் ஒன்றற் கொன்று மாறிக் கூப்பிடப், பறவைகள் குடம்பையிலிருந்து ஆரவாரிக்க மாலை துன்னிற்று ' என்றும் ; அவ்வவற்றின் றன்மையை ஆராய்ந்து இயற்கை நெறி வழுவாது கூறியிருப்பது மிக மகிழ்ச்சி விளைப்ப தாகின்றது.

இனி, இப்பாட்டின்கண் முப்பத்தைந்து உவமைகள் ஆண்டாண்டுக் கூறப்படுகின்றன. அவற்றுள், கருத்தொற்றுமையுள்ள ஐந்தனை விடுத்து, ஏனைய முப்பது உவமைகளை ஈண்டுத் தருகின்றாம்.

செவிலியின் முனிவுக்கும், தலைவியின் வருத்தத்திற்கும் அஞ்சும் தோழியின் அச்சத்திற்கு, இகல்புரியும் இருபெரு வேந்தர்க்கிடை

நின்று சந்து செய்விக்கும் சான்றோரது அச்சமும் ; துய்யையுடைய, தலை வளைந்து முற்றின, பெரிய தினைக்கதிருக்கு, யானையது கொம்பின்மேலேற்றித் தொங்கவிட்டிருக்கும் துதிக்கையும் ; கார் காலத்து இடியின் முழக்கத்திற்கு, முரசின் அதிர்ச்சியும் ; மின்னலுக்கு முருகன் அசுரரைக் கொல்ல எடுத்த வேற்படையும் ; மலை யுச்சியி னின்றும் விழுகின்ற அருவிக்கு, விளங்குகின்ற வெண் டுகிலும் ; மலைப் பாறையிற் சுனையின் நீருக்குப், பளிங்கைக் கரைத்துச் சொரிந்து வைத்த நீரும் ; சிறிய முதுகிலே தாழ்த்து கிடக்கும் பின்னிய கூந்தலுக்குப் பொன்னிலே யழுத்தின நீலமணியும் ; எறுழம் பூவின் நிறத்திற்கு, நெருப்பின் நிறமும் ; செந்நிறப் பூக்களைப் பரப்பி வைத்தற்கு, அரக்கினை விரித்து வைத்தலும் ; அசோகினது தளிரின் நிறத்திற்கு, நெருப்பின் நிறமும் ; வேட்டை நாயின் சினத் திற்கு, வேல் வீரரின் சினமும் ; நாயின் பல்லுக்கு, மூங்கில் முளை யும் ; தலைவியைக் கண்டு விரும்பி யடையும் தலைவனுக்கு, வேறு புலத்துள்ள புதிய ஆவைக் கண்டு அணைய வரும் விடையும் ; இம் மென இமிரும் வண்டினோசைக்கு, நட்டராகம் முற்றுப்பெற்ற பாலை யாழை வாசிக்க வல்லவன் தன் கையாலே வாசித்த நரம்பினோசை யும் ; தலை மகன் தழை பரந்த பூங்கொம்பை முறித்து வேட்டை நாய்களை யடித்தலுக்கு, மத யானை பூங் கொம்பை முறித்து ஓச்சி நிற்றலும் ; குடிசையிலிருந்து புனங்காப்போனது மனைவியின் நோக் கிற்கு, மான் பிணையும் ; கானவரது வில்லுக்குச், சினம் மிக்க பாம்பும்; மதயானையின் பிளிறுதலுக்கு, உருமேற்றின் முழக்கமும் ; மதக்களிற் றின் வருகைக்குக், கூற்றுவனது வருகையும் ; நடுக்கமுற்ற மகளிர்க் குத், தெய்வமேறின மயிலும் ; மகளிர் கைகோத் திருத்தற்குக், கடம்பினது அடிமரத்தை நெருங்கச் சூழ்ந்த மாலையும் ; மகளிர் அருவி யிலே கால் தளர்ந்து செல்லுதலுக்கு, இடி கரையினின்ற வாழை சரிந்து செல்லுதலும் ; மலைச்சாரலில் தேறலை அயின்ற மயில் தளர் வதற்கு, ஆடு மகள் கழாய்க் கயிற்றிலே் ஏறி ஆடுகின்ற தாளத்தினால் ஆற்றுது தளருதலும் ; செங்காந்தட் பூக்கள் பரந்து கிடக்கின்ற நிலத் திற்கு, அழகிய பல கச்சுப் பரந்த நிலமும் ; மனையின்கண் வரு வோர்க் கெல்லாம் சோறிடுதற்கு, விழாக் கொண்டாடுதலும் ; வளைந்த வாயை யுடைய அன்றிலி னோசைக்கு, ஊது கொம்பி னோசையும் ; பறவைகளி னொலியோடு மாலைப் பொழுது துன்னு தற்குச்; சினம் மிக்க வேந்தன் அமரின்கட் செல்லுதலும் ; தலைவியின் றோளுக்கு, இள மூங்கிலும்; இமை சோர்ந்து அழகு கெட்டுக் கலங்கும் தலைவியின் கண்களுக்குப் பெருந்துளி யெறிந்து மழை பெய்யப்பட்ட மலரும்; இரவிலே தலைவன் வரும் வழியின் ஏதம் நினைந்து கலக்க முறும் தலைவிக்கு, வலையிற்பட்ட மஞ்ஞையும்; உவமையாகக் கூறப் பட்டுள்ளன. சிறப்பு முதலியன நிலைக்களமாக, வினை, பயன், மெய், உரு என்பன பற்றித் தோன்றும் இவ்வுவமங்களெல்லாம், 'உவமை

யும் பொருளும் ஒத்தல் வேண்டும்.' எனத் தொல்காப்பியனுர் கட்டளை யிட்டவாறே அமைந்து பாட்டினை அழகு செய்து, இன்பம் விளைப்பனவாதல் காண்க.

இனி, வெளிப்படையாகக் கூறும் இவ் வுவமம் போலன்றி, நுண்ணுணர்வான் ஆராய்ந்து காணத்தக்க உள்ளுறை யுவமம் என்ப தொன்றுண்டு. இவ்வுள்ளுறை யுவமந்தான் பண்டைச் சான்ருேர் செய்யுட்களில் மலிந்து காணப்படுகின்றது. அகப் பொருட் செய்திகளில் வெளிப்படக் கூறுதல் நாகரிக மன்றெனத் தோன்று மவைகளை மறைத்துக் கூறுதற் பொருட்டு இஃது இன்றி யமையாது வேண்டப் படுவதாயிற்று தலைவன் முதலாயினர் நாடு முதலியவைகளைப் புனைந்துரைக்கு மிடத்துக், கேட்போர் நுண்ணுணர்வான் ஆராய்ந்து, அப் புனைந்துரையை உவமையாகக் கொண்டு, வேறு பொருள் கொள்ளுமாறு கூறுவதே உள்ளுறை யுவமம் ஆகும். இங்ஙனம் கூறுவதால் நாகரிக முறை வழுவாமையும். இரு பொருளை ஒரு சொல்லிற் கூறலாகிய சுருங்கக் கூறுதலும், கேட்போர் அறிவு நுணுகி நின்றுணர்ந்து இன்புறுதலும் ஆகிய பல பயன் விளைகின்றன தமிழின் ஒப்புயர்வற்ற மாட்சிக்கு இவ் வுள்ளுறை யுவமம் ஒன்று தானே சான்ருத லமையும். இப்பாட்டின்கண், தலைவற்கும் தலைவிக்கும் நிகழ்ந்த கூட்டத்தைச் செவிலிக்கு அறிவிக்கும் தோழியானவள், தலைமகன் எவ்வாற்ருனும் தம்மின் மிக்கான் என்பதும், அவனுறவு தமக்கு எய்துதற் கரியதென்பதும், அத்துணைப் பெருமையுடையான் தமக்கு எளியனுய் வந்து தண்ணளி செய்தது தமது நல்வினைப் பயனே யென்பதும் உணர்த்தக் கருதினுள் இவற்றை வெளிப்படக் கூறின் இவள் தலைவியை அவமதித்தா ளென்றும். இவளானேயே இச்செயல் நிகழ்ந்துள்ளதென்றும் செவிலிக்குச் சினமுண்டாகும். கூருவிடின் கூட்ட முண்மை யுணர்ந்த செவிலிக்குத் தன் மகள் யாரோ இழிதகவுடையா ளெருவனுக்கு உரிய ளாயினளே யென்று கவற்சி மிகும். இந் நிலைமையில் யாது செய்வாள் தோழி? தம்மை யாற்று நீர் இழுத்துச் செல்லும் பொழுது, கரையேற்றினவன் இத்தன்மையான நாட்டை யுடையன் என்று நாட்டினைச் சிறப்பித்துக் கூறுவாளாய்த், தலைவன் பெருமை முதலாயின உய்த்துணருமாறு உள்ளுறையாகக் கூறிவிட்டாள். 'பழுத்த மிளகு சிந்திக்கிடக்கின்ற பாறையிடத்து, நீண்ட சுனையிலே, நெகிழ்ந்து உதிர்ந்த மாம் பழத்தாலும் பலாப் பழத்தாலும் விளைந்த தேறல் இருலிலிருந்து ஈக்களைத் தள்ளி யுகுத்த தேனுலே வந்து திரள, அத்தேறலைத் தனக்கு எளிய நீராகக் கருதி யுண்ட மயிலானது, விழாச் செய் களத்தில் ஆடல் மகள் கழாய்க் கயிற்றில் ஏறி யாடுகின்ற தாளத்தினுல் தான் ஆற்ருது தளருமாறு போலத் தளருஞ் சாரலை யுடையதும், வானை யளாவிய உச்சியிலே கிளைத்த செங்காந்தளின் பூக்கள், வரையர மக

ளிர் பரந்து விளையாடுதலிற் றந்நலம் சிறிது கெட்டுக், கீழே வந்து பரந்து, நல்ல பல கச்சு விரித்த களம்போலே, அழகு பெற்ற இடத்தினை யுடையதுமாகிய மலை பொருந்தின நாடன் ' என்பது தோழி கூறியது. இதன் கட்கூறிய மிளகு, மா, பலா, தேனிறால், மயில், செங்காந்தட்பூ என்னும் குறிஞ்சிக் கருப் பொருள்களால் மலைவளம், வெளிப்படை. இதனை உள்ளுறை யுவமமாகக் கொள்ளுமிடத்து, ' மிளகு உக்க பாறை அந்நிலத்து மாக்களுறைகின்ற ஊராகவும், நெடுஞ்சுனை தலைவன் குடியாகவும், மாம்பழத்தாலும் பலாப்பழத்தாலும் விளைந்த தேறல் தந்தையாலும் தாயாலும் உளனாகிய தலைவனாகவும்,இருற்றேன் இவரைக் கூட்டின பால்வரை தெய்வமாகவும் தேறலையுண்ட மயில் உயர்ந்த தலைவனைத் தன் குலத்திற்கு ஒத்தானாகக் கருதி நுகர்ந்த தலைவியாகவுங், அத்தேறலிற் பிறந்த களிப்புக் களவொழுக்கத்தார் பிறந்த பேரின்பமாகவும், மயில் ஆடவாற்றாத் தன்மை வருந்திக் குறைந்த தன்மையாகவும்' கொள்ளப்படும். இன்னும், ' உயர்ந்த நிலத்தே நின்று மணக்கின்ற காந்தள், வரையர மகளிராற் கீழ் நிலத்தே பரந்து, அவ்விடத்தைக் கச்சு விரித்தாற் போல அழகு பெறுத்து மென்றதனால், நம்மி லுயர்ச்சியை யுடைய தலைவன், நமது நல் வினையாற் றனது பெருமைகள் தானுமொழிந்து இவ்விடத்தே வந்து கூடி, நமக்கும் உயர்ச்சி யுள தாக்கி, நம்மை அழகு பெறுத்து கின்றான் ' என்றமை கொள்ளப்படும். உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர் விரித்தபடி இங்கு உள்ளுறை யுவமம் காட்டப்பட்டதென்க.

இனி, இப்பாட்டிலிருந்து, வேறுபட்ட பல உருவினையுடைய கடவுளரை மலர்தூவியும், நறும்புகை யெடுத்தும், சந்தனம் முதலியவை கொடுத்தும் வழிபடுதலும், முத்து, மணி, பொன் முதலியவற்றால் சிறந்த அணிகலன்கள் செய்தலும், அரசர் தேர் உடையராதலும், இரண்டு வேந்தர் அமர் புரியும் பொழுது அறிவுடையோர் இடைநின்று சந்து செய்தலும், பெண்கொடுக்கும் முன் குடியும், குணமும் , சுற்றத்துதவியும் முதலாயவற்றை ஒப்பித்துப் பார்த்து எண்ணித்துணிய வேண்டுதலும், முருகக் கடவுள் முரசினையும், பூணினையும், எஃகினையும் உடையராதலும், அருவியின்றிரை போலும் வெண்மையும், மென்மையும் உடைய துகில்கள் நெய்யப் படுதலும், வீரராயினர் வில், அம்பு, வேல் என்பனவற்றாற் போர் புரிதலும், நட்டராகம் முதலிய பண்களை யாழிலே வாசித்தலும், ஊர்களில் திருவிழா நடக்குமிடத்து விறலியர் கழாய்க்கூத்து ஆடுதலும், சோற்றுவிழா கொண்டாடப் படுதலும், கடவுளைச் சான்று வைத்து வஞ்சினங் கூறுதலும், சூளுறுதற்கு அடையாளமாகத் தண்ணீர் குடித்தலும், மாலைப் பொழுதிலே மகளிர் விளக்கேற்றி வைத்து இல்லுறை தெய்வத்தை வணங்குதலும், அந்தணர் சந்தி செய்தலும், கோவலர்

குழல் வாசித்தலும், சுற்றத்தார் பெண்தர நாடறிய நன்மணஞ் செய்தலும், பிறவும் அக்காலச் செய்திகளாக அறியப்படுகின்றன.

இன்னும், இப்பாட்டில், தெய்வப் பகுதியாகக் கடவுளர், தேவர், வரையர மகளிர் என்போரும், மக்கட் பகுதியாக, முனிவர், அந்தணர், சான்றோர், அரசர், கானவர், கோவலர், ஊர்காவலர், விறலியர் என்போரும் ; விலங்கின் பகுதியில், யானை, புலி, நாய், ஆன், விடை, பிணை, மான், யாளி, காடி, ஆமானேறு, முதலை என்பனவும் ; புள்ளின் பகுதியில் கிளி மயில், அன்றில், வண்டு, சுரும்பு என்பனவும் ; பறவைத் தொகுதியும் ; ஓரறிவினவாகிய மரம் முதலிய வற்றின் பகுதியில், ஒருவழித் தொகுத்துக் கூறப்பட்ட தொண்ணூற் றொன்பதுடன், கடம்பு, பலா, பனை, மிளகு, தினை என்பனவும்; கூறப்பட்டுள்ளன. மடங்கல், சூர், பிசாசு, பாந்தள் என்பனவும் கூறப்பட்டுள. நிலம், நீர், தீ, வளி, வான் என்பனவும்; மலை, கடல், முகில், மின், இடி என்பனவும்; ஞாயிறு, திங்கள், ஞாயிற்றின் மண்டிலம், ஞாயிற்றின் ஏழ் பரி ஞாயிறு மறையும் மலை என்பனவும், முத்து, மணி, பொன், பாம்பின் மணி, பளிங்கு, அரக்கு என்பனவும் ; புவியின் வேருய உலகமும் கூறப்பட்டுள்ளன. மக்களின் உடை, அணி, உணவு முதலிய வற்றுள், இப்பாட்டினுல் அறியப் படுவன முன் எழுதியவற்றுட் காண்க.

கிளியோட்டுங் கருவிகள், தழல், தட்டை, குளிர் முதலியன வென்றும், முதலை, இடங்கர், கராம் என்பன இன வேறுபாடென்றும் அறியப்படுகின்றன.

‘ இருவேம் ஆய்ந்த மன்றல் ’ என்பதற்குத் தலைவனும் யானும், பெருமையும், உரனும், அச்சமும், நாணும் நுணுகிய நிலையாற் பிறந்த கந்தருவ மணம் ’ என்றும், ‘ அகலிருவானம் ’ என்பதற்கு ‘ ஏனைப்பூதங்கள் விரிதற்குக் காரணமான கரிய ஆகாயம் ’ என்றும் நச்சினுர்க்கினியர் கூறியிருக்கும் பொருள் நினைக்கத் தக்கன. எளிதிற் பொருள்படும் தொடர்களுக்கு இங்ஙனம் ஒரோவழி அரியபொருள் கூறுவது இவர்க்கியல்பு. இவர் சொற்களை மாட்டேற்றாகக் கொண்டு பொருள் செய்திருக்கு மிடங்களில், கிடந்தவாறே வைத்துப் பொருள் செய்தற் கேற்றவைகளை ஆராய்ந்தறிக.

இப்பாட்டில் ஏறக்குறைய ஆயிரத்து நானூற்று நாற்பது சொற்களிருக்கின்றன. இவற்றுள் அமயம், பாயம், சேமம், பிரசம், சமம் என்பன வடசொற்கள். முரசு, அந்தி, முத்து, மணி என்பன இருமொழிக்கும் பொதுச்சொற்கள், ஏமலி, சொன்றி, பாணி என்பன திசைச்சொற்கள். இவ்வாற்ருல் நூற்றுக்கு ஒருசொல் விழுக்காடும் இதில் வேற்றுச் சொல் விரவவில்லை யென்பது உணரத்தக்கது.

இனி, இப்பாட்டில் முப்பத்திரண்டு அளபெடைச் சொற்களும் ஆறு 'செய்பு' என்னும் வாய்பாட்டுச் சொற்களும் வந்துள்ளன. இக்காலத்தே சிலர் அளபெடையை இகழ்ந்து கூறுவர். வேறுசிலர் ஏவ்விடத்தும் அளபெடையாக எழுதுவர். இப்பாட்டினும், இது போன்ற ஏனைச் சங்கச் செய்யுளினும், அளபெடை வந்துள்ள இடங்களை அறிவுடையோர் நுணுகியுணரின், அவ்வவ்விடத்து அளபெடையிருத்தலின் இன்றியமையாமை புலப்படும். இங்கே சான்ருக ஒன்று காட்டுதும். 'துய்பை துழாஅய் சுடர்ப்பூந் தோன்றி' என்பது இப்பாட்டிலுள்ள ஓர் அடி. இதிலுள்ள அளபெடையை எடுத்துவிடின், 'துழாய்' என்பது ஒரு சீராதலில்லை. இது சீராதற்பொருட்டு வேறு சொல்லைச் சேர்த்திடில் மற்ருென்று விரித்தலும், ஓசையின்மையும் முதலிய குற்றங்கள் உண்டாதல் கூடும். இவ்வோர் அளபெடையால் சீர் செம்மையாதலும், ஓசையுடைத்தாதலும், மோனை பெறுதலும், முன் பின் அடிகட்கு ஏற்றவாறு அமைதலும் ஆகிய பல நலன் விளைந்தன. சான்ருேர் செய்யுட்களிலுள்ள இன்னோரன்ன நுணுக்கங்களைத் தமிழ்த் துறையில் இறங்கி யறியாதார் எங்ஙனம் காணவல்லராவர்?

இப் பாட்டில், விரிந்துள்ள வேற்றுமை யுருபு ஐம்பதுக்கு மேலில்லை. அவற்றுள்ளும் பல ஒப்புப் பொருளில் வரும் இன் னுருபாகும். பாட்டிலுள்ள சொற்களெல்லாம் பெரும் பாலும் இரண்டு மூன்று நான்கு எழுத்துக்களாலானவையே. இவ்வாற்ருல் இஃது எவ்வளவு சொற் சுருக்கமும், திட்பமும் உடையதென்பது நன்கு விளங்கும். இப்பாட்டின் பொருளை இப்பொழுது உணர்த்துதற்கு மூன்று மடங்கிற்கு மேலான எழுத்துக்களும், சொற்களும் வேண்டியுள்ளன வென்க.

இனி, இக்குறிஞ்சிப் பாட்டின்கண் பிற திணைகட்குரிய பொழுதும், பூ முதலியனவும் ஒரோவழி வந்திருத்தற்கு விதி,

'உரிப்பொரு ளல்லன மயங்கவும் பெறுமே'
'எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்தவாகும்.'

என்னும் அகத்திணை வியற் சூத்திரங்களாகும். 'எந்நில மருங்கில்' என்னும் சூத்திர வுரைக்கண், நச்சினுர்க்கினியரும். 'கபிலர் பாடிய பெருங் குறிஞ்சியில் வரை யின்றிப் பூ மயங்கிய வாறு காண்க' என்ருர். அதனுல் பெருங்குறிஞ்சி யெனவும் இப்பாட்டுக்கு ஓர் பெயருண்டென்பது பெற்ரும். குறிஞ்சித்திணைப் பாட்டுக்களில் இதுவே

அளவாற் பெரிதாயிருத்தலின், பெருங் குறிஞ்சி யெனப்பட்டது போலும்? மற்றும் இப் பாட்டின் அருமை பெருமைகளை அறிவுடையோர் ஆராய்ந்து மகிழ்வாராக. கபிலர் பாடிய ஏனைச் செய்யுட்களையும் இங்ஙனம் ஆராயின், மிக விரியுமாகலின், இனி அவற்றின் அமைதிகளைச் சுருங்கவே கூறுவாமென்க.

பூவின் பகுதி

"வள்ளித

ழொண்செங் காந்த ளாம்ப லனிச்சம்
தண்கயக் குவளை குறிஞ்சி வெட்சி
செங்கொடு வேரி தேமா மணிச்சிகை
உரிதுநா றவிழ்தொத் துந்தூழ் கூவிளம்
எரிபுரை யெறுழஞ் சுள்ளி கூவிரம்
எரிபுரையெருழஞ் சுள்ளி கூவிரம்
வடவனம் வாகை வான்பூங் குடசம்
எருவை செருவிளை மணிப்பூங் கருவிளை
பயினி வானி பல்லிணர்க் குரவம்
பசும்பிடி வகுளம் பல்லிணர்க் காயா
விரிமல ராவிரை வேரல் சூரல்
குரீஇப் பூளை குறுநறுங் கண்ணி
குருகிலை மருதம் விரிபூங் கோங்கம்
போங்கந் திலகந் தேங்கமழ் பாதிரி
செருந்தி யதிரல் பெருந்தண் சண்பகம்
கரந்தை குளவி கடிகமழ் கலிமாத்
தில்லை பாலை கல்லிவர் முல்லை
குல்லை பிடவஞ் சிறுமா ரோடம்
வாழை வள்ளி நீணறு நெய்தல்
தாழை தளவம் முட்டாட் டாமரை
ஞாழல் மௌவல் நறுந்தண் கொகுடி
சேடல் செம்மல் சிறுசெங் குரலி
கோடல் கைதை கொங்குமுதிர் நறுவழை
காஞ்சி மணிக்குலைக் கட்கமழ் நெய்தல்
பாங்கர் மராஅம் பல்பூந் தணக்கம்
ஈங்கை யிலவந் தூங்கிணர்க் கொன்றை
அடம்பம ராத்தி நெடுங்கொடி யவரை
பகன்றை பலாசம் பல்பூம் பிண்டி
வஞ்சி பித்திகம் சிந்து வாரம்
தும்பை துழாஅய் சுடர்ப்பூந் தோன்றி

நந்தி நறவம் நறும்புன் னாகம்
பாரம் பீரம் பைங்குருக் கத்தி
ஆரங் காழ்வை கடியிரும் புன்னை
நரந்தம் நாகம் நள்ளிரு ணாறி
மாயிருங் குருந்தும் வேங்கையும் பிறவும்
அரக்குவிரித் தன்ன பரேரம் புழகுடன் '

உரை இறுதியில் எழுதப்பட்டுள்ள இரு வெண்பாக்களில் ஒன்று

' நின்குற்ற மில்லை நிரைதொடியும் பண்புடைய
ளென்குற்றம் யானு முணர்கலேன்—பொன்குற்
றருவி கொழிக்கு மணிமலை நாடன்
றெரியுங்காற் றீய திலன் '

பொழில் அன்பர்கள் கவனத்திற்கு.

தாள் விலை, அச்சுக்கூலி முதலிய செலவுகளின் ஏற்றத்தால் அவற்றை ஓரளவேனும் ஈடுசெய்யும் பொருட்டு இதுபோது வெளி வரும் " தமிழ்ப்பொழில் " குறைந்த பக்கங்களுடன் இரு திங்க ளிதழாக வெளிவர நேர்ந்துள்ளமைக்கு மிக வருந்துகின்றோம். பொழில் அன்பர்கள் பொறுத்துக்கொள்வார்களாக.

மற்றும், துணர் 52-க்குக் கையொப்பத் தொகையினை இதுவரை செலுத்தாத அன்பர்கள் உடனடியாகக் கையொப்பத் தொகையினைச் செலுத்தி ஆதரவு தர வேண்டுகிறோம்.

ஆசிரியர்

ஐந்தாம் அதிகாரம்

குறிஞ்சிக்கலி ஆராய்ச்சி.

குறிஞ்சிக்கலி என்பது சங்கத்துச் சான்றோராலே செய்யப்பட்டு அக்காலத்தே தொகுக்கப்பட்டனவாகிய † எட்டுத்தொகையு ளொன்றாகிய கலித்தொகையில் இரண்டாவது பகுதியாகும். கலித்தொகை கடவுள் வாழ்த்துச்செய்யுள் ஒன்றும், பாலை முப்பத்தைந்தும், குறிஞ்சி இருபத்தொன்பதும், மருதம் முப்பத்தைந்தும், முல்லை பதினேழும், நெய்தல் முப்பத்து மூன்றும் ஆக நூற்றைம்பது செய்யுட்களை யுடையது. பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல் என இம்முறையே கோக்கப்பட்டுளது. ஐந்திணைகளைப் பல் வகையானும் முறைப் படுத்தல் தொல்காப்பியனார் கருத்தென உணர்க. பாலைக்கலி முதலிய ஐந்து பகுதியும் முறையே பெருங் கடுங்கோன், கபிலர், மருதனின நாகனார், சோழன் நல்லுத்திரன், நல்லந்துவனார் என்பவர்களாற் பாடப்பட்டனவென்று,

> 'பெருங்கடுங்கோன் பாலை குறிஞ்சி கபிலன்
> மருதனின நாகன் மருதம்—அருஞ்சோழன்
> நல்லுத்திரன் முல்லை நல்லந்துவ னெய்தல்
> கல்விவலார் கண்ட கலி.'

என்னும் வெண்பாவாற் றெரிகின்றது. 'புரிவுண்ட' என்னும் நெய்தற்கலிச் செய்யுளுரையில், 'சொல்லெச்சமும் குறிப்பெச்சமுமாகத் தம் பேரறிவு தோன்ற ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் செய்யுட் செய்தார்.' என்றும், கடவுள் வாழ்த்தின் உரையில், 'ஆதலான் ஈண்டுப் பாலைத் திணையையும் திணையாக ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் கோத்தா ரென்று கூறுக.' என்றும் நச்சினார்க்கினியர் கூறியிருத்தலால், நெய்தற் கலியை இயற்றினாரும், பாலைக்கலி முதலிய வற்றைக் கோத்தாரும்

---

† எட்டுத்தொகையாவன :—நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறு நூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன. இதனை,

> 'நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை யைங்குறுநூ
> றொத்தப் பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
> கற்றறிந்தார் சொல்லுங் கலியோ டகம் புறமென்
> றித்திறத்த வெட்டுத் தொகை.'

என்னும் வெண்பாவா லுணர்க.

நல்லந்துவனு ரென்பது அவர் கருத்தாதல் பெறப்படும். இத் தொகையிலுள்ள ஐந்து பகுதியும் தனித்தனி ஒவ்வொருவராற் பாடப் பட்டிருத்தலின், ஐம் பகுதியையும் சேர்த்து ஓர் தொகையாக்கின மையே தொகுத்தார்து செய்கையாதல் வேண்டும். ஐங்குறுநூறும், பதிற்றுப்பத்தும் தொகுத்தாருடைய செய்கையும் இத்துணையே யாகும். இதிலுள்ள செய்யுட்களெல்லாம் கலிப்பா ஆகலின், இத் தொகை பாட்டாற் றெருக்கப்பட்டதென்க. இது கலித்தொகை யென்றும். கலி யென்றும் வழங்கும்;

* 'நாடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கங்
கலியே பரிபாட் டாயிரு பாங்கினும்
உரியதாகு மென்மனுர் புலவர்.'

என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் கூறுதலின், அகத்திணைக்குச் சிறப்புரிமையுடையது கலிப்பாவாம் என்க. இத் தொகையிலுள்ள பாக்களின் ஓசையின்பமும், பிற அருமை, பெருமைகளும் கற்று வல்லோர் யாவரும் ஒருங்கே பாராட்டுந் தகையன.

இதிலுள்ள குறிஞ்சிக்கலி கபிலர் பாடியதென்று முன்னரே கூறப்பட்டது. வேறுயாவர் தாம் பாடியிருப்பர்? இவ்வாசிரியர் குறிஞ்சியைத் தமக்கே உரிமையாக்கிக் கொண்டன ரென்னின் அது புனைந்துரை யாகாது. இதிலுள்ள பாக்கள் கலியின் வகையாகிய கலிவெண்பாவும், ஒத்தாழிசைக் கலியும், கொச்சகக் கலியும் முதலிய வாகவுள்ளன. இப்பாக்கள் கூறும் பொருளும் பல துறைப்பட்டன வாகும். இவை அறிதற்கு அரியவாதல் பற்றியே இத்தொகைக்கு உரைகண்ட ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் இன்னஇன்ன உறுப்புக்கள் கொண்டு இவ்வாறு முடிதலின், இஃது இன்ன பாவாகு மென்றும், இஃது இன்ன துறையை யுடைய தென்றும் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் விளக்கிச் செல்லுகின்றூர்.

இதிலுள்ள இருபத்தொன்பது பாட்டுக்களிலும், தனிச் சீர்க ளொழிய எழுநூற்றைம்பது அடிகள் இருக்கின்றன. நூற்றிருபத்து நான்கு உவமைகள் காணப்படுகின்றன. இவையன்றி, உள்ளுறை யுவமங்களும், உருவகங்களும் பல வுள்ளன. மனோதத்துவ இயற்கை வழாமல் இன்பத்தின் காரணமாய ஒழுக்கத்தினைக் கூறப்புகுந்த இப்பாட்டுக்களில், அவையேயன்றி, எத்தனையோ பல நீதிகளும், இயற்கையுண்மைகளும் பொதிந்து கிடக்கின்றன. இவையிற்றை

* அகத்திணையியல்; 53.

யுணர்வார்க்கு அக்காலத்தில் தமிழ் எவ்வளவு உயரிய நிலையில் இருந்த தென்பதும், தமிழராயினர் எவ்வளவு மேம்பாடுற் றிருந்தன ரென்பதும் அங்கை நெல்லியென விளங்கா நிற்கும்.

இனி, இதிலுள்ள உவமைகளில் இன்றியமையாதவற்றை உரைநடைப் படுத்து இங்கு எழுதுகின்றோம். பூத்த வேங்கைமரத்தைப் புலியென்று கருதிக் கறுவுகொண்டு, அதனடியிற் குத்திய மதயானை, தன் கொம்பினைப் பறிக்கலாற்றாது, கூவிக்கொண்டு வருந்துவது, இறைவன் இறைவியுடன் வீற்றிருந்த கயிலை மலையை யெடுக்க லுற்ற அரக்கர் கோமானாகிய இராவணன், அம்மலையின்கீழ்க் கிடந்து வருந்துவது போலும் எனவும்; தலைவனது கூட்டம் பெறாது தலைவி பொலிவழிந்திருப்பது, நீரற்ற நிலத்தில் பயிரும், பொருளில்லான் இளமையும், அறனின்றி மூப் பெய்தினான் மறுமையும் பொலிவிழந் திருத்தல் போலும் எனவும்; தலைவன் கூட்டத்தால் தலைவி அழகு பெற்றிருப்பது, மழையினைப்பெற்ற நிலத்திற் பயிரும், அருளுடையா னிடத்து உண்டாகிய ஆக்கமும், செய்யுங் கூறுபாடறிந்தவன் செல் வமும் அழகுபெற்றிருத்தல் போலும் எனவும்; தினைப்புனங் காப்பார் பரணிலே யெரித்த அகிற் புகையால் ஒளி மழுங்கிய மதியம் மலைத் தலையில் பொருந்தி யிருப்பது. அம்மலையில் தேனின் இறால் இருப்பது போலும் எனவும்; தினைக்கதிர் முற்றித் தாழ்ந்திருப்பது, நற்குண முடைய மகளிர் நாணத்தால் இறைஞ்சி யிருப்பது போலும் எனவும்; மலையிடத்தில் காந்தளின் கொத்து உயர்ந்து அசைவது, கொடிச்சியர் முருகவேளைக் கை குவித்துத் தொழுவது போலும் எனவும்; தலைமகன் மாதரார் நலத்தை நுகர்ந்து அவரைத் துறப்பது, வண்டு தாதினை யுண்டு பூவைத் துறப்பது போலும் எனவும்; தலைமகன் வாய்மையில் பொய் தோன்றுமாயின், அது திங்களிடத்தே நெருப்புத் தோன்றியது போலும் எனவும்; அவனது அருளிலே கொடுமை தோன்றுமாயின், அது நிழற்குளத்து நீரில் நின்ற குவளை வெந்தது போலும் எனவும்; அவனது தொடர்பில் நட்பின்மை தோன்றுமாயின், அது ஞாயிற்றி னுள்ளே இருள் தோன்றியது போலும் எனவும்; தலைவனது அறத் தையே விரும்பின கோடுதலில்லாத நெஞ்சம், ஒரு கூற்றிற் சாயாத துலாக்கோல் போலும் எனவும்; கோங்கு பூத்த பக்க மலைகள், பொன்னணி யணிந்த யானைகள் போலும் எனவும்; காந்தள் முகை மேற் பொருந்தியிருக்கும் தும்பி, மாதரார் கையி லணிந்த நீலக் கடைச் செறி போலும் எனவும்; மூங்கில் முளையின் சுண்ணைப் பொதிந்திருந்து கழன்று விழும் பாளை, நுண் பொறியை யுடைய மானின் செவியைப் போலும் எனவும் வாழைக் குலையில் தூங்கும் வளைந்த காய், புலியின் அடியைப் போலும் எனவும், உவமிக்கப் பட்டுள்ளன.

(தொடரும்)

எதி ரெதிர் ஓங்கிய மலையின் சாரலில் இளஞாயிற்றின் கதிரழகைக் கொண்ட மாணிக்கப் பாறையில் நிற்கும் வேங்கை மரம், தன் அழகிய கொம்புகளின் மேலே இரு மலையி னின்றும் அருவி விழப் பெற்றிருப்பது, செந்தாமரை மலரின் அகவிதழில் வீற்றிருக்கும் திருமகள் தனது திருமுடியின் மேலே அழகிய இரண்டு யானைகள் பூவுடன் கூடிய நீரைச் சொரியும் படி யிருப்பதனையும்; * சுனையிடத்து வளர்ந்த காந்தட் குலையானது. நீருண்ணுகின்ற மணியுடன் கூடிய பாம்பினையும்; யானையும், புலியும் போர் செய்யுமிடத்தே, வேங்கையின் பூங்கொம்பென்று கருதிப், புலியைச் சூழ்ந்தும், வேங்கைச் சினையென்று கருதி, யானையின் புகர் முகத்தை யணுகியும் திரிந்துகொண்டிருக்கின்ற வண்டு, சினமிக்குப் போர்புரியும் இரு வேந்தரை நட்பாக்கும் திறனறிந்து சந்து செய்வாரையும்; தலைமகள் தலைவனது அளியை நச்சியிருப்பது, வானம்பாடிப்புள் வானின் துளியை நச்சி யிருப்பதையும்; தலைவன் கூறுவதனையே தலைவி கூறுவது, சார்ந்தார் கூறுவதனையே மலை எதிரொலியாகக் கூறுவதையும்; தலைவியின் கைவளை யுகுவது, தலைவனது மலைச் சாரலிற் கோடர் பூ உகுவதையும்; நீர் சொரியும் கண்கள், மழையேற்ற நீலத்தையும்; தலைவியின் மாமை நிறம் பொன்னுரைத்த மணியின் நிறத்தையும்; வில்லின் மேலுள்ள பொறிகள் பாம்பின் பொறியையும்; தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டுவது, மலைச்சாரலில் மான்குழவி வளர்ப்பார் செயலையும் போலுமெனக் கூறப்பட்டுள.

புலியானது தன் செவியிலே மறைந்து வந்து பாய்ந்த விடத்தும், அதன் மார்பினைத் தன் கோட்டின் நுதியாற் குத்தித் திறந்து, மாறுபாடு தீர்ந்து நின்ற யானைக்கு, நூற்றுவர் தலைவனாகிய துரியோதனனைக் குறங்கினின்றும் உயிர்போக்கி நின்ற வீமசேனனையும்; புலியைக் குத்தி மாறுபாடு தீர்ந்து தன் சுற்றத்திற்கு நடுவே கூடித் திரியும் யானைக்கு, மல்லரது மறத்தினைக் கெடுத்தருளிய திருமாலையும்; காந்தளின் செவ்விய முகைக்கு, பகைவேழத்தின் நுதலினைக் குத்தி விளங்கும் யானையின் கொம்பையும்; தலைவி கண் பனி கலுழ்வதற்கு, கயல்மீன் நீருமிழ்வதையும்; தலைவியது நுதலின் வேறுபட்ட நிறத்திற்குப், பீர்க்கம் பூவின் நிறத்தையும்; தலைவியின் மெல்லிய விரலை யுடைய கைக்கு, மலர்ந்த நறவம் பூவையும்; தலைவன் தலைவியின் கைகளை யெடுத்துத், தன் கண்கள் மறையும்படி வைத்து, வெய்தாக உயிர்ப்பதற்குக், கொல்லன் உலைமூக்கு வெவ்விதாக உயிர்ப்பதையும்; தலைவன் தலைவியின் மெய்ம் முழுதும் தடவி, இன்புறுத்துவதற்கு, யானை தான் விரும்பிய பிடியை அருள் செய்வதையும்; பொன் வகிர்களை யணிந்திருக்கும் ஐம்பாலாகிய கூந்தலுக்கு

---

* கஜ லக்ஷ்மியின் தோற்றம் இங்கே குறிக்கப்பட்டது.

(தொடரும்)

பதிப்பாசிரியர் குழு.

1. திரு. **அரங்க. வே. சுப்பிரமணியம்**, பி. ஏ.,
அமைச்சர், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்,
பொழிற்றொண்டர்

2. திரு. **எஸ். நடராசன்**, எம். எல். ஏ., தலைவர்,
கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்,

3. திரு. சித்தாந்த கலாநிதி ஔவை. சு. **துரைசாமிபிள்ளை**
தமிழ்ப் பேராசிரியர், மதுரை.

4. திரு. வித்துவான். க. **வெள்ளைவாரணனார்**,
துணைப் பேராசிரியர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

5. திரு. வித்துவான். பி. **விருத்தாசலம்**, எம். ஏ.,
முதல்வர், கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி, தஞ்சாவூர்,

6. திரு. வித்துவான். ச. **பாலசுந்தரம்**, துணை முதல்வர்
கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி, தஞ்சாவூர்.

7. திரு. வித்துவான். சி. **கோவிந்தராசன்**, பேராசிரியர்,
கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி, தஞ்சாவூர்.

திரு. வித்துவான். மீனா. **இராமதாசன்**,
முதனிலைத் தமிழாசிரியர்,
உமாமகேசுவர மேல்நிலைப்பள்ளி, கரந்தை, தஞ்சாவூர்.

Regd. No. TN / TJ / 17.

தமிழ்த்தாய் வாழ்க

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், தஞ்சை.

தமிழ்ப் பொழிலின் கையொப்பம்

		உள் நாடு	வெளி நாடு
1. ஆண்டு வரி	—	8—00	10—00
2. தனி இதழ்	—	0—60	

சங்க உறுப்பினர்

திங்கள் வரி	0—25 காசுகள்
ஆண்டு வரி	3—00
ஆயுள் வரி	100—00

சங்க நூல் நிலைய உறுப்பினர்

ஆண்டு வரி	1—00

விற்பனைக்குக் கிடைக்கும் நூல்கள்:

நெல்லை வருக்கக்கோவை	0—12
சித்தரந்தாதி	0—12
சுருதி வீணை	0—25
பரத சாத்திரம்	1—60
கவியரசு நினைவு மலர்	1—00
சிவமும் செந்தமிழும்	0—25
Garland of Tamil Poetry	2—00
கச்சிக் கலம்பகம் — (பூண்டி அரங்கநாத முதலியார்)	0—50
தொல்-பொதுப்பாயிரம் உரை	0—12
யவன மஞ்சரி (த. இராமநாத பிள்ளை, B. A., யாழ்ப்பாணம்)	1—50
இந்தியத் தல யாத்திரை T. B. தாசராவ், B. A., இரண்டாம் பாகம்	1—25
தமிழரசி குறவஞ்சி	0—62
யாழ்நூல் — சுவாமி விபுலானந்தர்	25—00
,, (அரை காலிகோ கட்டு)	27—00
கட்டுரைப்பொழில் (மணி விழா மலர்) சாதா கட்டு	12—00
ஷை காலிகோ கட்டு	15—00
மெய்ஞ்ஞானத்தின் கொழுவிருக்கையில் அஞ்ஞானத்தின் வழக்கீடு (இரண்டாம் பதிப்பு)	1—00
நக்கீரர், ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார். (இரண்டாம் பதிப்பு)	3—00

ஆசிரியரும் வெளியிடுபவரும் திரு. அரங்க. வே. சுப்பிரமணியம், பி. ஏ., கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், கருந்திட்டைக்குடி, தஞ்சாவூர் - 613002.
அச்சிடுபவர், திருமதி. S. நிர்மலா, அன்னை அச்சகம், 1734, காந்திசாலை, தஞ்சாவூர் - 613002.